

Krzysztof Pawłowski

WYŻSZA SZKOŁA BIZNESU – NATIONAL–LOUIS UNIVERSITY CZ. II

WSB–NLU a Nowy Sącz

Podczas konferencji, dyskusji, wiele osób z zewnątrz, tak z Polski jak i z zagranicy, stwierdza duże znaczenie WSB–NLU dla pozycji marketingowej i ekonomicznej Nowego Sącza. Powszechnie znane są przypadki miast amerykańskich jak i europejskich, dla których miejscowy uniwersytet stanowi podstawę lokalnej gospodarki i pozostaje głównym pracodawcą. Teza, że WSB–NLU może stać się w przyszłości głównym ośrodkiem rozwoju lokalnego z wielkim trudem, przez niemal 10 lat, przebijająca się do świadomości mieszkańców Sądecczyzny i lokalnych elit politycznych. Przełom nastąpił dopiero w 2001 r., a uświadomienie znaczenia szkoły dla Nowego Sącza przyspieszył kryzys gospodarczy miasta, wzrost bezrobocia i utrata wielu miejsc pracy w instytucjach zamykanych w związku z likwidacją województwa nowosądeckiego.

Początki były bardzo zniechęcające. Entuzjazmowi i bezinteresownemu zaangażowaniu organizatora szkoły i nielicznej grupy osób wokół niego skupionych towarzyszyła niewiara w sukces, lekceważenie szkoły, podejrzania i plotki ze strony dużej części sądeckich elit politycznych. Później do plotek, podejrzeń dołączyła zazdrość. Szkoła, która bardzo szybko przestała być lokalną, przyjmując studentów z coraz dalszych krańców Polski, zatrudniając obcokrajowców, stała się niemal eksterytorialna. Przez wiele lat, aż do 2001 r., uczelnia nie otrzymywała żadnego wsparcia materialnego ze strony lokalnych władz, a wskutek sporu o Plan Zagospodarowania Przestrzennego terenów przy ulicy Zielonej 27, była wręcz destabilizowana w najtrudniejszym okresie tworzenia swoich podstaw. Przykładem tych relacji była sprawa powołania w Nowym Sączu Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej, wyraźnie traktowanej jako przeciwwaga i konkurencja dla WSB–NLU, co wynikało z niezrozumienia faktu,

że w najgłębszym lokalnym interesie jest wsparcie rozwoju WSB–NLU poprzez przyłączenie do niej dwóch kolegów nauczycielskich.

Stopniowo, rok po roku, do coraz szerszych kręgów społeczności lokalnej zaczęły docierać informacje, fakty wskazujące na znaczenie WSB–NLU dla obecnej sytuacji i przyszłych losów miasta. Pierwszymi, szokującymi wręcz faktami zmieniającymi lokalne opinie o „szkółce biznesu” stały się szybkie kariery warszawskie pierwszych grup absolwentów, w dużej mierze pochodzących z rodzin sądeckich. Wzrost liczby zamiejscowych studentów zaowocował w latach 1997–2000 znacznym popytem na wynajem lokali i podwyżką opłat aż do poziomu cen krakowskich. Coraz większa liczba rodzin sądeckich zaczęła bezpośrednio przez pracę lub wynajem-mieszkań, bądź pośrednio poprzez różnorakie usługi, korzystać z faktu działania w Nowym Sączu WSB–NLU. Przeprowadzone w 2000 i 2001 r. badania ankietowe wśród studentów i wśród przedsiębiorców pozwoliły na określenie kwot, jakie studenci zostawiają co roku w portfelach mieszkańców Nowego Sącza. Wyniki badań szokują – jak się okazuje – w stosunkowo niewielkim mieście (80 tys. ludzi) 1500 studentów zamiejscowych, studiujących w WSB–NLU w trybie stacjonarnym, wnosi kwotę ponad 20 milionów złotych rocznie. Pierwszą wspólną inicjatywą władz miasta i WSB–NLU było utworzenie w 2000 r. przez WSB–NLU w Nowym Sączu niepublicznego gimnazjum i liceum akademickiego, będące w praktyce prywatyzacją publicznego zespołu gimnazjum i liceum kierowanego przez dyrektora Bogusława Kołcza. Wokół tej inicjatywy wybuchł spór wewnątrz Rady Miasta, rozstrzygnięty na korzyść zwolenników nowej inicjatywy. Ostatecznie nowe gimnazjum akademickie otwarto 1 września 2001 r. a liceum powstanie w 2002 r. Obie szkoły utrzymując niskie czesne 250–350 zł na miesiąc, w porównaniu z 600–1100 zł w analogicznych szkołach w dużych miastach, mają za zadanie kształcenie na bardzo wysokim poziomie uzdolnionej młodzieży sądeckiej. Obecnie rodzą się następne wspólne inicjatywy, np. inkubator przedsiębiorczości.

Pierwsze 10 lat relacji szkoła – miasto można podzielić na cztery okresy: pierwszy – lekceważenia nowej inicjatywy latach 1991–1994, drugi – „gorącej wojny” w latach 1995–1998 (wokół Planu Zagospodarowania Przestrzennego i tworzenia PWSZ), trzeci – „zimnego pokoju” w latach 1999–2000 i czwarty – początek ostrożnej z obu stron (bo bez pełnego zaufania co do intencji partnerów) współpracy i wspólnych inicjatyw od roku 2001.

Znaczenie WSB–NLU w mieście rośnie proporcjonalnie do liczby zamiejscowych studentów, a jej prestiż rośnie wraz ze wzrostem liczby absolwentów pochodzących z Nowego Sącza osiągających osobiste sukcesy. Co ciekawe, szybciej dostrzegły znaczenie WSB–NLU dla rozwoju regionalnego władze niedawno utworzonego woje-

wództwa małopolskiego (deklarując wsparcie finansowe w kontrakcie regionalnym) aniżeli władze miejscowe.

Relacje WSB–NLU – Nowy Sącz muszą zmierzać w przyszłości w stronę związku partnerskiego. Już w roku 2002 uczelnia jest głównym (jeśli nie jedynym) ośrodkiem rozwoju lokalnego i w interesie mieszkańców i władz miasta będzie wsparcie jej rozwoju.

WSB–NLU a środowiska gospodarcze

Organizacją, która w pierwszym najtrudniejszym okresie, to znaczy przed formalnym rozpoczęciem działalności w październiku 1991 r., wzięła na siebie sfinansowanie działań oraz wsparcie organizacyjne nowej uczelni była regionalna izba gospodarcza, która została utworzona przez Kazimierza Pazgana i Krzysztofa Pawłowskiego w 1990 r. Sądecko–Podhalańska Izba Gospodarcza przez cały okres 1991–2001 współpracowała blisko z WSB–NLU, będąc początkowo fundatorem i sponsorem działalności szkoły, czerpiąc w miarę upływu lat zrozwoju tej instytucji coraz więcej korzyści opartych na współpracy z uczelnią w wyniku realizacji wspólnych projektów, jak również poprzez korzystanie z różnorodnych usług edukacyjnych szkoły. Niezwykle ważnym faktem, wręcz decydującym o przetrwaniu WSB–NLU, był zakup przez Krajową Izbę Gospodarczą budynku przy ulicy Zielonej 27 w 1993 r.

WSB–NLU niemal od początków działalności prowadziła ożywioną działalność szkoleniową, szczególnie dla dużych przedsiębiorstw produkcyjnych przechodzących przez okres transformacji i restrukturyzacji. W ramach tej działalności przeprowadzono blisko 20 seminariów dla dyrektorów dużych firm, zaoferowano unikalne w polskich warunkach studia podyplomowe z myślą o kadrze menedżerskiej w dużych firmach (Zelmer S.A, Opoczno S.A, Kraśnik, Huta Sendzimira, GLC „Carbon”, Mostostal S.A, Tymbark S.A), jak również opracowano szerokie programy szkoleniowe realizowane przez kilka lat w takich firmach jak: Opoczno S.A, czy Tymbark S.A. Wszystkie te działania przynosiły nie tylko solidne dochody, przeznaczone na sfinansowanie inwestycji szkolnych, ale budowały prestiż i uznanie w środowiskach gospodarczych. W ostatnim okresie współpraca rozszerza się na obszar badań, dla przykładu można podać zrealizowany projekt mający na celu badanie umiejętności menedżerskich średnich kadr kierowniczych w dużych firmach produkcyjnych, zrealizowany w ramach programu europejskiego „Leonardo da Vinci”.

Integracji szkoły ze środowiskami gospodarczymi służyły i służą organizowane przez szkołę konferencje i seminaria, mające zawsze wymiar naukowo–aplikacyjny, adresowane dla praktyków gospodarczych. Ważną rolę odgrywa też formuła wykład-

dów otwartych, z którymi zaproszeni są do szkoły najlepsi polscy menedżerowie i przedsiębiorcy.

Szczególne znaczenie (także promocyjne) ma rozszerzająca się w ostatnich dwóch latach współpraca z sądecką firmą o powszechnie znanej marce – Optimusem S.A. WSB–NLU realizowała dla tej firmy w latach 2000–2001 zamknięty program studiów MBA (z tytułem i dyplomem NLU dla 29–osobowej kadry zarządzającej). Optimus zaangażował się w proces tworzenia nowego kierunku studiów – Informatyki, a obecnie funduje wyposażenie dla pięciu nowych pracowni komputerowych.

Innym, mniej dostrzegalnym ale istotnym faktem, jest to, że realizacje inwestycji na terenie szkoły są z reguły powierzane firmom sądeckim. Jak dotąd zamówienia WSB–NLU przekroczyły kwotę 20 mln zł, która zasilila i pozwoliła na rozwój kilkunastu małych firm budowlanych i usługowych Sądeckizny.

WSB–NLU a media

Specjalnego opisu (pogłębionego w przyszłości) wymagają stosunki szkoły z mediami. Od samego początku działalności, tj. od 1991 r., szkoła cieszyła się zainteresowaniem i życzliwością polskich mediów. Poza kilkoma nieprzyjawnymi tekstami w prasie lokalnej trudno byłoby znaleźć wśród kilkuset wycinków prasowych artykuły pisane w innej tonacji niż entuzjastycznej lub przyjaznej. Powodem tego nastawienia było zainteresowanie dziennikarzy uczelnią o wyraźnie międzynarodowym charakterze, ulokowanej w małym mieście, co w pierwszej połowie lat 90. było wyjątkiem od reguły, oraz docenianie przez dziennikarzy niezwyklej atmosfery panująca wśród studentów. Trudno znaleźć choć jeden dziennik (poza „Trybuną”) lub opiniotwórczy tygodnik, w którym nie ukazałby się choć jeden entuzjastyczny reportaż o sądeckiej szkole. Wiele czasopism („Wprost”, „Polityka”, „Życie”, „Businessmen Magazine”, „Home and Market”) przyznawało twórcom WSB–NLU honorowe nagrody i wyróżnienia. Nawet tak skomercjalizowana instytucja jak Telewizja Polska nakręciła i emitowała kilka filmów o szkole. Sława uczelni dotarła nawet za granicę, czego efektem był między innymi artykuł w „Financial Magazine” z określeniem WSB–NLU jako: „cutting edge of transition in Poland”.

Bardzo istotny dla budowy prestiżu i powszechnego rozpoznania marki szkoły był i nadal jest coroczny ranking szkół wyższych przygotowywany przez „Wprost”. Po raz pierwszy wygraliśmy ten ranking w 1995 r. i była to wówczas sensacja. Bliżej nieznana (szczególnie w środowiskach akademickich) Wyższa Szkoła Biznesu, mająca wówczas 760 studentów, uznana została za najlepszą w Polsce. W następnych

latach szkoła nadal lokowała się na pierwszym lub na drugim miejscu w rankingu uczelni prywatnych, a w 1999 r. w kategorii: „Gdzie studiować biznes”, wygraliśmy po raz pierwszy z SGH. W ślad za tym rankingiem, bardzo popularnym wśród młodzieży licealnej, poszły następne gazety („Cash”, „Home and Market”, „Businessman Magazine”, „Polityka”, „Rzeczpospolita”, „Perspektywy”) i w żadnym z nich WSB–NLU nie zajęła niższego niż drugie miejsce wśród uczelni niepaństwowych. W dalszej części artykułu zamieszczono listę dwudziestu najważniejszych artykułów prasowych o WSB–NLU, opublikowanych w latach 1991–2001. Na liście pominięto wszystkie wywiady z rektorem, także te dotyczące ściśle szkoły, oraz publikacje zawarte w czasopiśmie naukowych.

WSB–NLU a studenci

Tradycyjna koncepcja budowy uczelni prestiżowej polega na zgromadzeniu w nowej uczelni dużej grupy naukowców i wykładowców cieszących się uznaną pozycją akademicką i wzmocnionej jeszcze przez udział jednej lub kilku wielkich gwiazd naukowych. Prestiż takiego zespołu przenosi się na uznanie rynku edukacyjnego i powoduje skuteczną rekrutację kandydatów na studia. W przypadku szkoły sądeckiej, z uwagi na lokalizację, brak lokalnego znanego środowiska intelektualnego oraz wystarczających środków finansowych, zatrudnianie gwiazd akademickich byłoby niemożliwe. Nasz sposób na budowanie prestiżu polegał na oparciu pierwszego etapu rozwoju na programie pomocy amerykańskiego uniwersytetu i stworzeniu uczelni, której jedynym celem działalności jest **kształcenie studentów**. Jakość i bogactwo oferty programowej (języki, komputery, program biznesowy) oraz atmosfera przyjazna studentowi stała się naszym sposobem budowania prestiżu i zdobycia odpowiedniej liczby kandydatów na studia.

Rezultat naszych wysiłków jest fascynujący, a przedstawione poniżej wyniki badań socjologicznych kandydatów na studia są jednym z największych naszych osiągnięć. W tabeli zestawiono wyniki badań miejsc zamieszkania kandydatów na studia stacjonarne przyjętych do WSB–NLU w latach 2000–2001. W tabeli podano 8 województw, w których mieliśmy największą rekrutację, a także udział procentowy kandydatów pochodzących z innych państw.

Jak wynika z przedstawionych danych aż 2/3 studentów studiów stacjonarnych pochodzi z innych województw niż województwo małopolskie. Z samego Nowego Sącza i okolicznych miejscowości pochodzi tylko 12–14% studentów studiów stacjonarnych (studenci z Nowego Sącza i miejscowości należących do byłego woj. nowosądeckiego dominują natomiast wśród studentów zaocznych). Zbadano także wielkość

Tabela nr 1. Udział procentowy kandydatów przyjętych na studia stacjonarne w latach 1999–2001 roku pod względem miejsca zamieszkania.

	1999/2000	2000/2001	2001/2002
woj. małopolskie	32,5	30,0	35
w tym Nowy Sącz			
i powiat nowosądecki	12	12	14
woj. podkarpackie	15	17	15
woj. śląskie	17,5	15	12,5
woj. lubelskie	8	6,5	6,5
woj. świętokrzyski	4	6	4
woj. łódzkie	3,5	4,5	2,5
woj. dolnośląskie	3,5	4,5	6
woj. opolskie	4	3	2
pozostałe województwa	10	10,5	14,5
spoza Polski	2	3	2

miejscowości, z których rekrutują się studenci. Analiza tych danych pokazuje, że blisko połowa studentów (dokładnie 44,5%) pochodzi z miast powiatowych o liczbie mieszkańców powyżej 30 000 mieszkańców, a blisko 1/3 (29,5%) pochodzi z małych miejscowości (o liczbie mieszkańców poniżej 10 000) oraz wsi. Ponad 50% kandydatów podaje pochodzenie inteligenckie, około 45% robotnicze, około 2% chłopskie. Analizując zawody wykonywane przez obojga rodziców oraz ich wykształcenie, można w pewnym przybliżeniu podzielić studentów studiów stacjonarnych na trzy niemal równe ilościowo grupy: około 1/3 studentów pochodzi z rodzin zamożnych, a ich rodzice są właścicielami lub menadżerami przedsiębiorstw, wykonują wolne zawody bądź są pracownikami naukowymi uczelni, politykami, dziennikarzami; podobna liczbowo grupa studentów to dzieci osób prowadzących małe, często rodzinne firmy tworzone w latach 90.; taką samą ilościowo grupę studentów stanowią dzieci rodziców niezamożnych, zatrudnionych w sferze budżetowej, często nauczycieli, ale i emerytów oraz rencistów.

Co roku pytamy kandydatów na studia: co decyduje o ich decyzji o podjęciu studiów w WSB–NLU, i od szeregu lat dominuje ta sama odpowiedź, że decyzję podjęli po rekomendacji szkoły przez jej obecnych studentów. Uzyskaliśmy coś co jest bezcenne w gospodarce wolnorynkowej – satysfakcję klientów – to pomimo surowych procedur egzaminacyjnych, obowiązkowej obecności na lektoratach i ćwiczeniach oraz

trudów związanych z dojazdem do domu rodzinnego, oddalonego często o kilkaset kilometrów.

Szkoła przyjazna studentowi, w której student, szczególnie ten aktywny, jest naszą największą zdobyczą. Budowanie odpowiedniej atmosfery to zadanie, które nie daje się przełożyć na czyste przedsięwzięcie socjotechniczne, to sprawa klasy zatrudnionych pracowników dydaktycznych i pracowników obsługi, to uświadomienie wszystkim pracownikom misji uczelni i ich pełne zaangażowanie w proces jej realizacji. Absurdalne, ale budowę tej specyficznej dla sądeckiej szkoły atmosfery ułatwiło odrzucenie uczelni przez miasto w pierwszych latach jej istnienia. Studenci byli skazani na siebie, a organizatorzy szkoły wiedząc o tym, starali się ułatwić im organizowanie różnych imprez, zabaw. Te działania doprowadziły do bardzo wysokiej, wyróżniającej się w skali kraju identyfikacji studentów ze uczelnią i zawiązywania między sobą bliskich więzów przyjaźni.

Cechą charakterystyczną WSB–NLU stała się różnorodność i intensywność życia studenckiego. Specjalnością szkoły stały się wielkie, kilkudniowe konferencje studenckie, w których uczestniczy kilkaset osób, w tym wielu studentów z innych uczelni, organizowane od początku (tzn. od pomysłu) do końca przez samych studentów. W szkole działa (ze zmienną intensywnością) wiele kół naukowych, organizacji studenckich i kół zainteresowań. Rozwija się aktywność sportowa studentów. Do największych wydarzeń studenckich należy zaliczyć: Święto Szkoły (zorganizowane w 1997 r.) i imprezę juwenaliową „Mega”, konferencje – „Drzwi do Twojej kariery”, wystawy fotograficzne przygotowane w 2000 i 2001 r. przez niezwykle aktywne koło „Fotosekty”. Studenci osiągnęli na polu działalności społecznej wiele sukcesów osobistych i zespołowych, można wymienić w tym miejscu choćby wybór Tomasza Kobuza na przewodniczącego AIESEC Polska, a później (jako pierwszego Polaka) do Zarządu AIESEC – World, zwycięstwo Konrada Pryta w konkursie na najlepszą pracę licencjacką roku, zwycięstwo reprezentacji WSB–NLU w ogólnopolskich konkursach Przedsiębiorczości, czy coroczną wręcz dominację naszych studentów w międzynarodowych zawodach internetowych „Market Place”.

Coraz częściej barwność życia studenckiego, jego różnorodność, wsparta przez rozwijający się obecnie w Nowym Sączu rynek usług rozrywkowych, klubów, pubów, kawiarni, wyraźnie adresowanych do studentów WSB–NLU, staje się jednym z powodów ułatwiających podjęcie decyzji o studiowaniu w WSB–NLU. Oferta sądecka jest szczególnie atrakcyjna dla osób aktywnych, chcących rozwijać się wszechstronnie. Szkoła stara się wspierać również inicjatywy pojedynczych studentów, które owocują

czasami długoletnią i angażującą całe grupy studenckie aktywnością (np. Debaty Oxfordzkie, działalność koła fotograficznego).

Istotnym uzupełnieniem oferty edukacyjnej WSB–NLU stają się wyjazdy studenckie do zaprzyjaźnionych uczelni. Najbardziej prestiżowe są pobyty w DePaul University (Stany Zjednoczone) wsparte stypendium Fundacji Kościuszkowskiej, na które wyjeżdżają co roku najlepsi studenci. Rozwijają się też wyjazdy europejskie w ramach programu „Erasmus” (Niemcy, Dania, Hiszpania). Szkoła chcąc zwiększyć wymianę międzynarodową otwiera też program studiów w języku angielskim. Budowane są trwałe więzy z absolwentami (specjalna strona internetowa, zjazdy absolwentów).

Poprzez różnorodne działania staramy się wśród studentów wykształcić postawy aktywne, wiarę we własne możliwości, odwagę w podejmowaniu trudnych wyzwań, samodzielność, umiejętność skutecznej autoprezentacji oraz umiejętność pracy zespołowej. Dość szybko cechy te, połączone ze znajomością języków obcych i umiejętnościami wykorzystywania programów informatycznych, zauważone zostały przez menedżerów i przedsiębiorców. Najlepsi absolwenci wygrywają konkursy na pracę w najlepszych firmach, osiągają po 4–5 latach funkcje kierownicze. Symbolem tych sukcesów może być zatrudnienie absolwenta studiów licencjackich z 1999 r. Tomasa Kobuza w światowej centrali PriceWaterHouseCoopers.

Analiza źródeł (przyczyn) osiągniętego sukcesu

Analiza źródeł sukcesu instytucji ma nie tylko znaczenie poznawcze i historyczne, ale w wyniku takiej pogłębianej analizy kierownictwo instytucji może rozpoznać potencjalne zagrożenia, np. poprzez zmianę konkretnego rozwiązania przynoszącego sukcesy w przeszłości na inne. WSB–NLU była pierwszą w Polsce instytucją budowaną w małym mieście, odległym od ośrodków akademickich. Tworzona była przez zespół osób nie mających żadnego doświadczenia akademickiego, bez dużych funduszy zewnętrznych i z małą początkowo liczbą studentów. Wszystkie te ograniczenia powodowały, że powszechna była w polskim środowisku akademickim opinia, że uczelnia nie przetrwa kilku pierwszych lat. Opinie nieprzyjazne szkole mówiły, że uczelnia jest swoistym humbugiem, opartym na umiejętnościach promocyjnych i public–relations twórcy szkoły. Wiele osób ze środowiska uczelni państwowych kwestionowało tak mocne zaangażowanie WSB–NLU w naukę języków obcych, uważając, że nie przystoi to szkole wyższej. Kwestionowana była także pozycja akademicka partnera amerykańskiego – NLU – nie jest to przecież uczelnia z amerykańskiej ligi bluszczonej, tylko normalny, jeden z dwóch tysięcy amerykańskich uniwersytetów. Najbardziej nieprzyjaźni oczekiwali szybkiego bankructwa. Zamiast tego przyszły osiągnię-

cia pierwszych absolwentów, sukcesy indywidualne i zespołowe studentów, wreszcie równowaga finansowa i imponujący rozwój materialnych zasobów uczelni.

Próba usystematyzowania przyczyn, które doprowadziły do sukcesu inicjatywy sądeckiej prowadzi do podzielenia źródeł sukcesu na sześć segmentów, które w różny sposób, trudny do obiektywnego pomiaru, przyczyniły się do obecnego stanu WSB–NLU. Są to:

- przyczyny akademickie;
- wpływ przywództwa na rozwój instytucji;
- atmosfera szkoły (kultura organizacyjna);
- pozytywne relacje ze studentami;
- zasoby finansowe i materialne;
- poparcie polskich mediów.

Akademickie źródła sukcesu:

- Niezwykły w rodzimych warunkach początku lat 90. sojusz programowo–instytucjonalny polskiej grupy organizatorów z amerykańskim uniwersytetem o 100–letniej tradycji, który po 10 latach zaowocował uzyskaniem największej przewagi konkurencyjnej WSB–NLU, jaką stały się amerykańskie dyplomy i tytuły bakałarskie dla wszystkich absolwentów WSB–NLU.
- Przyjęcie w 1992 r. amerykańskiego programu studiów bakałarskich biznesowych z bardzo szerokim programem studiów ogólnych, który zastosowany w polskich warunkach stał się istotnym czynnikiem ułatwiającym wszechstronny rozwój studentów i umożliwiającym absolwentom łatwą adaptację do zmieniającego się rynku pracy.
- Bardzo intensywny program nauki języków obcych, szczególnie bardzo wysoki poziom znajomości języka angielskiego, niezbędny do uzyskania dyplomu ukończenia studiów, co dało absolwentom WSB–NLU największą przewagę na rynku pracy w latach 1994–98. WSB–NLU jako pierwsza polska uczelnia zrealizowała w praktyce zalecenie Komisji Europejskiej zamieszczone w Białej Księdze Edukacji, że absolwent opuszczający system edukacyjny powinien znać dwa języki obce.

- Oparcie strategii rozwoju WSB–NLU od samego początku na studiach stacjonarnych (pierwszy program studiów zaocznych powstał po trzech latach funkcjonowania szkoły), pozwoliło to na silną koncentrację na wysokiej jakości oferty edukacyjnej (ponad 50% procent zajęć prowadzone jest w małych grupach umożliwiających wprowadzenie metod interakcyjnych). Z kolei powolny wzrost liczby studentów w pierwszych pięciu latach działania umożliwił właściwy dobór kadry nauczającej i kontrolę jakości procesu dydaktycznego.
- Duży udział w realizacji programu studiów, szczególnie w pierwszym okresie do 1996 r., doświadczonych wykładowców z amerykańskich szkół biznesu, głównie z Craig School of Business, California State University oraz NLU, którzy narzucili w szkole wysokie standardy prowadzenia zajęć, wprowadzili nowe techniki i metody nauczania interaktywnego oraz przenosili do szkoły sądeckiej amerykańskie standardy i kulturę instytucjonalną – szacunek do studentów oraz partnerskie relacje profesor – student.
- W odpowiedzi na słabą znajomość języka angielskiego kandydatów zgłaszających się do WSB–NLU wprowadzono w 1993 r. tzw. rok przygotowawczy, wykorzystywany głównie do intensywnej nauki języka angielskiego. To rozwiązanie umożliwiło podjęcie studiów uzdolnionej młodzieży pochodzącej z małych miast i wsi, kończącej słabe szkoły średnie i pozbawionej szans studiowania na najlepszych uczelniach państwowych z uwagi na niewystarczającą znajomość języka obcego.
- Duże zaangażowanie się w realizację procesu dydaktycznego wrażliwej grupy nauczycieli akademickich, szczególnie lektorów i asystentów, dla których szkoła stała się pierwszym i wyłącznym miejscem pracy.
- Zaangażowanie się od 1998 r. zwiększającej się liczebnie grupy profesorów – liderów akademickich wnoszących do szkoły nowe programy, zastosowanie nowych technologii (Internet) i nowe metody nauczania (programy studiów ze wspomaganiami CD, studia internetowe itp.) oraz innowacyjność i otwartość na zmianę.

Większość osób, które po raz pierwszy odwiedza WSB–NLU, zwraca uwagę na niezwykłą, rzadko spotykaną atmosferę panującą wśród studentów, lojalność w stosunku do uczelni, satysfakcję z dokonanego wyboru miejsca studiów, zaangażowanie w jej rozwój. To „coś” jest trudne do nazwania i precyzyjnego opisu, ale niewątpliwie stanowi wielką wartość uczelni. Podstawą i głównym elementem tworzonej kultury organizacyjnej WSB–NLU jest stwierdzenie, że szkoła istnieje, działa i rozwija się dla studentów, wraz ze studentami i dzięki studentom. Wszystkie decyzje strategiczne,

nawet rozwój naukowy nauczycieli akademickich oraz dorobek naukowy szkoły, są podporządkowane naczelnemu celowi, jakim jest zorganizowanie najlepszych z możliwych warunków studiowania, a także stworzenie warunków do wszechstronnego rozwoju studentów. Uzyskane rezultaty wskazują, że WSB–NLU staje się szczególnie atrakcyjnym miejscem studiowania dla osób aktywnych, chcących uzyskać znacznie więcej niż poprawne zaliczenie poszczególnych przedmiotów z programu studiów.

Źródłami tej atmosfery są:

- Powszechny szacunek dla studenta, traktowanie go bardziej jak partnera i osobę dorosłą, a nie tylko jako klienta, któremu należy przygotować perfekcyjną usługę edukacyjną.
- Otwartość na różnorodne inicjatywy studenckie, nawet te zupełnie niezwiązane z programem studiów (np. musicale studenckie czy też profesjonalne zajęcia ze sztuki fotografowania). Kierownictwo uczelni stara się też zapewnić warunki materialne dla inicjatyw studenckich m.in. poprzez wydzielenie specjalnego funduszu w wysokości 1% wpływów budżetowych (ok. 200 tys. zł rocznie).
- Działalność różnych organizacji studenckich: samorządu studenckiego, AIESEC, NZS, AEGEE, kół naukowych i kół zainteresowań. Charakterystyczną cechą kół naukowych jest to, że jeśli mają bardzo aktywnego opiekuna (jednego z asystentów), to ich działalność przynosi nie tylko korzyści samym studentom, ale daje również rezultaty promocyjne (coroczne zwycięstwa w MarketPlace oraz sukcesy w ogólnopolskim Konkursie Przedsiębiorczości, które związane są z pracą mgr W. Wilka i mgr J. Gancarczyka).
- Tworzenie systemu zachęt do aktywnego studiowania i osiągnięcia dobrych wyników (lista pięćdziesięciu najlepszych absolwentów wraz z listem rekomendacyjnym rektora rozsyłana jest do kilkuset firm), fundowanie nagród dla zwycięzców konkursów, umożliwianie najlepszym studentom wyjazdów zagranicznych.
- Organizowanie przez studentów zarówno pod względem merytorycznym jak i technicznym konferencji tematycznych.
- Rozwój oferty pozadydaktycznej: organizacja zabaw, okolicznościowych bali, dorocznego święta szkoły, rozbudowa bazy sportowej oddanej studentom do bezpłatnego użytkowania, organizowanie spotkań z ciekawymi ludźmi.
- Wprowadzenie od samego początku oceny przez studentów wszystkich nauczycieli akademickich prowadzących zajęcia (wysokości części motywacyjnej wynagrodzenia asystentów, lektorów i adiunktów jest uzależniona od średniej oceny

uzyskanej w *student evaluations*). Reagowanie, nawet drastyczne, na słabe prowadzenie ćwiczeń lub wykładów (do 2001 r. z powodu niskich ocen stawianych przez studentów z ponad dziesięcioma osobami rozwiązano umowy o pracę).

Finansowe źródła sukcesu

WSB–NLU w pierwszych pięciu latach działalności była silnie uzależniona od zewnętrznego wsparcia finansowego. Nie udało się przetrwać początkowego okresu z małą ilością studentów, relatywnie niskim czesnym i bardzo drogim programem studiów, gdyby nie zadziały równocześnie cztery różne czynniki:

1. Świadome ograniczenie wysokości wynagrodzeń pracowników uczelni, wiedzących że jest to ich inwestycja w przyszłe miejsce pracy.
2. Duże wsparcie finansowe i techniczne ze strony organizacji zagranicznych, a szczególnie: Fundacji Współpracy Polsko–Niemieckiej, Szwedzkiego Instytutu Pomocy Międzynarodowej, amerykańskiej agencji rządowej USIA, Fundacji Eberta, amerykańskiej agencji Centre for International Private Enterprise.
3. Pomoc finansowa polskich firm i fundacji; m.in.: Krajowej Izby Gospodarczej, która poprzez zakup w 1999 roku budynku dla szkoły umożliwiła rozwój uczelni, Fundacji Edukacyjnej Przedsiębiorczości, Banku Przemysłowo–Handlowego, Konspolu S.A., Kredyt Banku, Casinos Poland, Grabek In., Animax, Agencji Rozwoju Przemysłu, Epstain Eng.
4. Duża aktywność szkoły w oferowaniu szkoleń, seminariów, studiów podyplomowych (szczególne znaczenie miał 3–letni grant na studia dla blisko 100 oficerów zwolnionych z WP w ramach restrukturyzacji, a także seminaria dla dyrektorów przedsiębiorstw).

Po osiągnięciu równowagi finansowej w 1996 r. zasadniczym zadaniem było prowadzenie konsekwentnej polityki budżetowej, polegające na przeznaczaniu maksymalnych środków na inwestycje i rozwój oraz minimalizowanie kosztów stałych funkcjonowania uczelni oraz wydatków na płace administracji i obsługi. Przyjęto jako stałą zasadę, że wszystkie koszty bieżącego funkcjonowania szkoły muszą być pokryte z 90 procentowej puli czesnego, a na inwestycje (oprócz 10% wpłat z czesnego) przeznaczone będą wszystkie dochody pochodzące z działalności szkoleniowej (wraz ze studiami podyplomowymi), wpłat z wpisowego i ewentualnych donacji i dotacji. Ta konsekwentna polityka „zdrowego budżetu” pozwoliła nie tylko spłacić zobowiązania (przeszło 1,1 mln zł za tereny przy ul. Zielonej 27), odkupić budynek od KIG (700 tys.

zł), ale także przeznaczyć w latach 1996–2001 dodatkową kwotę ok. 20 mln zł na inwestycje i zakupy.

Wsparcie mediów

Trudno przecenić znaczenie zainteresowania i poparcia ze strony polskich mediów dla WSB–NLU. To głównie media, obok informacji przekazywanych bezpośrednio przez studentów, doprowadziły do szerokiej znajomości uczelni, tak że od 1998 r. szkoła nie prowadzi bezpośredniej działalności promocyjnej w szkołach średnich ani nie zamawia reklam prasowych. Wśród źródeł sukcesu wsparcie mediów ma bardzo wysoką pozycję. Trudno ocenić obiektywnie, który artykuł lub film odegrał najważniejszą rolę w promocji szkoły. Wydaje się jednak, co potwierdzają wyniki badań prowadzone wśród kandydatów na studia, że największe znaczenie ma ranking tygodnika „Wprost” i wyrażane w nim opinie o szkole.

Wpływ przywództwa na rozwój WSB–NLU

Szkoła była pomysłem autorskim. W tej sytuacji wpływ założyciela i organizatora na kształt tej instytucji, tempo rozwoju i cele musi być duży. W okolicznościach, gdy niniejszy artykuł pisany jest przez założyciela, niełatwo o obiektywną ocenę, dystans, dlatego posłużę się w tym miejscu krótkim cytatem z pierwszego opublikowanego studium na temat WSB–NLU napisanego przez Julitę Jabłecką z UW, przedstawionego w 2001 r. na konferencji UNESCO w Zielonej Górze i opublikowanego w „Prakseologii” (nr 141, 2001 r.). „(...) W strategii Pawłowskiego charyzma lidera i stosunki wewnętrzne były istotnym, jeśli nie najważniejszym czynnikiem sukcesu, stymulującym do współdziałania i pomocy w budowie ważnej społecznej instytucji. (...) Niezwykle ważnym elementem – jednym ze źródeł sukcesu strategii – były cechy osobowości, umiejętności przywódcze, konsekwencja, przedsiębiorczość i innowacyjność rektora uczelni”.

Przyjmując powyższą opinię jako rzetelny opis badacza, przedstawiam własną ocenę przyczyn osiągniętego sukcesu, zwracając uwagę na następujące elementy:

- Na samym początku, niezwykle istotnym i pozytywnym czynnikiem był fakt, że nigdy nie pracowałem na uczelni państwowej i nie wniosłem do tworzonej instytucji rozwiązań rutynowych. Dzięki temu nie wiedziałem, że to co chcę stworzyć jest w warunkach sądeckich z profesjonalnego punktu widzenia niemożliwe do zrobienia. W tej sytuacji granicą możliwości był i jest obszar moich marzeń.

- Stałem się liderem, który narzucił cele innym fundatorom i zespołowi współpracowników, a następnie skutecznie pociągnął ich za sobą.
- Zapowiadając już w 1991 r. uczelnię jako przyszłą szkołę biznesu nr 1 w Polsce i szkołę polskich elit, utrafiłem w niszę na rynku edukacyjnym, zapotrzebowanie na istnienie elitarniej uczelni stawiającej na jakość, w której studia z oczywistych powodów są jak na polskie warunki dość drogie.
- Wykorzystałem istniejący w Polsce (szczególnie w części południowej) mit „Złotej Ameryki” przełożony na WSB–NLU jako uczelnię polsko–amerykańską.
- Narzuciłem w szkole przekonanie, że na pierwszym miejscu muszą być studenci, a na drugim nauczyciele akademicy.
- W budowaniu społecznego obrazu WSB–NLU pomogły mi dobre i szerokie relacje z środowiskami biznesowymi i dziennikarskimi.
- Udało się zbudować w szkole (także poprzez personalne kontakty) atmosferę, w której studenci nabierają pewności siebie, odwagi, wiary w swoje możliwości.
- W sposób uporządkowany przechodzę od około siedmioletniej fazy zarządzania autorytatywnego, niezbędnego przy braku stabilności finansowej, do fazy, w której włączam w proces zarządzania kolejne osoby, budując zespół potrafiący skutecznie w przyszłości przejąć kierowanie uczelnią.
- Chcąc uniknąć w przyszłości kryzysu finansowego nauczyłem się zarządzać finansami szkoły w sposób efektywny, wykorzystując nadarzające się szanse na poszerzenie i udoskonalenie oferty programowej, ale nigdy za cenę naruszenia równowagi budżetowej.
- Dzięki liberalnej ustawie o szkolnictwie wyższym i niekrępującemu działalności rektora statutowi uczelni, potrafię dość skutecznie rozpoznawać nowe szanse i podejmować decyzje niezbędne do ich realizacji.
- Umieję zamienić zagrożenia (których było i jest wiele) w szanse skutecznie wdrażane.
- Dzięki wyrazistemu przywództwu udało się uniknąć w szkole konfliktów personalnych niszczących często nowe instytucje.

Zamiast podsumowania – lista zagrożeń zamienionych na szanse:

1. Bardzo powolny wzrost liczby studentów w pierwszych trzech latach i realizowanie wyłącznie bardzo kosztownych studiów stacjonarnych doprowadziło do dużych kłopotów finansowych i mogły być powodem upadku szkoły. W końcowym rozrachunku zagrożenie to pozwoliło jednak skoncentrować na wypracowaniu wysokiej jakości programu studiów i bardzo dobrego przygotowania pierwszych absolwentów.
2. Szkoła położona jest w małym mieście, co łączy się nieatrakcyjną ofertą pozauczelnianą (brak teatrów, dużej liczby kin, barów, kawiarni itp., stosunkowo niewiele wydarzeń kulturalnych). Pomimo tego szkoła znalazła swoją niszę rynkową – miasto okazało się akceptowalne dla wielu kandydatów, gdyż jest podobne wielkością do miejsc zamieszkania większości studentów, ma natomiast bardzo atrakcyjne otoczenie krajobrazowe.
3. Oparcie strategii rozwoju na sojuszu programowym z niewielkim i nieznanym w polskich środowiskach akademickich amerykańskim uniwersytetem okazało się niezwykle trafnym rozwiązaniem, gdyż pozwoliło od początku wykorzystać promocyjnie nośny w Polsce mit „Złotej Ameryki”, ułatwiło uznanie kształcenia studentów za najwyższy priorytet, a po ośmiu latach pozwoliło osiągnąć największą przewagę konkurencyjną, tzn. amerykańskie dyplomy i tytuły bakałarza dla wszystkich absolwentów.
4. Twórcami WSB–NLU byli amatorzy, osoby spoza środowiska akademickiego, nie znający zasad funkcjonowania polskich szkół wyższych, nie mający żadnej pozycji w środowisku akademickim. To zagrożenie okazało się przewagą, bo umożliwiło wprowadzenie niekonwencjonalnych i innowacyjnych rozwiązań.
5. Brak własnej „przypisanej” do szkoły kadry nauczycieli akademickich był zagrożeniem, ale dzięki temu szkoła uniknęła typowego w polskich warunkach układowania programu studiów pod możliwości zatrudnionych w uczelni profesorów i ułatwiła skoncentrowanie się na potrzebach studenckich.
6. Wielkie zagrożenie stanowił brak łatwego dostępu do środków pomocowych. W konsekwencji jednak ograniczenie to zmusiło organizatorów szkoły do działania i doprowadziło do realizacji konsekwentnej polityki „zdrowego budżetu”, tzn. opierania strategii rozwoju na środkach pochodzących z wpłat czesnego i dochodach własnych.

7. Brak ambicji naukowych organizatorów i pierwszych nauczycieli akademickich ułatwił uznanie kształcenia studentów za bezwzględny priorytet szkoły.
8. Brak wąsko wyspecjalizowanych programów studiów (tak typowych dla I połowy lat 90.) oraz decydujące znaczenie studiów stacjonarnych z szerokim planem studiów ogólnych pozwoliło na lepsze przygotowanie absolwentów do szybko zmieniającej się gospodarki.
9. Brak ostrej selekcji kandydatów na studia (typowej dla uczelni państwowych) nie spowodował wbrew pozorom znaczącego obniżenia poziomu studiów, a umożliwił rozpoczęcie studiów uzdolnionej młodzieży pochodzącej z małych miast i wsi, kończącej słabe szkoły średnie. Ta młodzież (szczególnie dzięki wprowadzeniu tzw. roku przygotowawczego) szybko nadrobiła zaległości i często kończyła studia z wysokimi lokatami.
10. „Odrzucenie” szkoły przez władze i większość mieszkańców w pierwszym okresie działalności spowodowało wiele problemów organizacyjnych, ale zaowocował w zamian nieoczekiwanym efektem pozytywnym – niezwykle wysoką identyfikacją studentów z uczelnią i rozwojem życia studenckiego.
11. Silne autokratyczne przywództwo nie doprowadziło do zasadniczych błędów organizacyjnych, dało natomiast w pierwszym, najtrudniejszym okresie swoistą osłonę dla budowanego zespołu nauczycieli akademickich i pracowników administracyjnych (pozostawiając na głowie rektora stresy i decyzje związane z działalnością w warunkach nie zrównoważonego budżetu), pozwoliło też uniknąć długiego okresu podejmowania decyzji.
12. Bardzo wyraźnie kwestionowanie naszej pozycji akademickiej, naszej wygranej w pierwszych rankingach „Wprost”, przyspieszyło decyzję kierownictwa uczelni o poddanie programu studiów procedurze akredytacyjnej w SEM (Stowarzyszenie Edukacji Menedżerskiej) FORUM i doprowadziło do znacznego podniesienia jakości oferowanych programów studiów.

Wybrane artykuły o WSB–NLU:

1. Elżbieta Isakiewicz, *Klan buldogów*, w: „Polska–Dzisiaj” nr 2., XII 1991, Warszawa.
2. Zygmunt Nagorski, *Szkoła Biznesu w Nowym Sączu*, w: „Nowy Dziennik”, 3 III 1994, Nowy Jork.
3. Jerzy Sadecki, *Nowosądecki Harvard?*, w: „Gazeta Krakowska” 10 VIII 1994.

4. Wojciech Kubicki, *Ameryka w Nowym Sączu*, w: „Nowa Europa” 28–29 I 1995.
5. Piotr Dukoczewski, *WSB–NLU – New School in an Old Place*, w: „Warsaw Voice” 19 III 1995.
6. Stanisław Janecki, *Oxford na Podhalu*, w: „Wprost” 16 VII 1995.
7. Jerzy Sadecki, *Skok na wysokiego konia*, w: „Rzeczpospolita” nr 170, 24 VII 1995.
8. Derek E. Johnson, *Hitting the Books*, w: „Warsaw Business Journal” 22–28 IX 1995.
9. Małgorzata Daniec, *Jak czolg*, w: „Polityka” nr 10, 9 III 1996.
10. Krzysztof Duliński, *Skazani na sukces*, w: „Prawo i Życie”, 9 XI 1996.
11. Maria Kruczkowska, *Edukacyjny biznes*, w: „Magazyn Gazety Wyborczej” nr 172, 25 IV 1997.
12. Wojciech Żurowski, *Nowosądeckie nauczanie po amerykańsku*, w: „Manager”, V 1997.
13. Martin Gollmer, *Mehr bildung (...)*, Szwajcaria 18 IX 1997 r.
14. Kevin Done, *Investor in people*, w: „Financial Times”, 25 III 1998.
15. Agnieszka Wróblewska, *Droga do Merrill Lynch*, w: „Gazeta Wyborcza”, 6 VII 1998.
16. Agnieszka Filas, *Jak J. Józwiak, A. Koźminski i K. Pawłowski wprowadzali polskie uczelnie do Europy*, w: „Wprost” 30 V 1999.
17. Jerzy Sadecki, *Nowoczesna uczelnia na prowincji*, w: *Rzeczpospolita*, nr 280, 1 XII 1999.
18. Wojciech Molendowicz, *W Nowym Jorku, nie w Nowym Sączu*, w: „Gazeta Krakowska”, 17 XII 1999.
19. Agnieszka Filas, Krzysztof Olejnik, *Generacja XXL*, w: „Wprost”, 27 V 2001.
20. Kazimierz Targosz, *Kradzież jabłek w ogrodzie nauki*, w: „Przekrój”, 8 VII 2001.

Kalendarium WSB–NLU

- 4 czerwca 1989 – wybory do Sejmu i Senatu, otwierające proces przemian ustrojowych w Polsce prowadzących do demokracji i gospodarki rynkowej. Do Senatu RP z województwa nowosądeckiego wybrany zostaje dr Krzysztof Pawłowski.
- Wrzesień 1989 – w czasie podróży studyjnej do RFN senator Krzysztof Pawłowski odwiedza prywatną szkołę biznesu w Koblencji (obecnie WHU – Vallendar). Postanawia utworzyć podobną szkołę kształcącą kadry menedżerskie dla polskiej gospodarki w Nowym Sączu.
- 1990 – senator Krzysztof Pawłowski poszukuje instytucji i osób gotowych wesprzeć pomysł zorganizowania w Nowym Sączu szkoły biznesu, poznaje Szwedów Pera Gustawa Nilssona i Björna Grūnewalda, którzy w oparciu o fundusze szwedzkiej agencji międzynarodowej BITS opracowują projekt uczelni biznesowej w Nowym Sączu.
- W styczniu 1990 – utworzenie w Nowym Sączu Sądecko–Podhalańskiego Towarzystwa Gospodarczego, przekształconego później w Sądecko–Podhalańską Izbę Gospodarczą, której prezesami zostają wybrani Krzysztof Pawłowski i Kazimierz Pazgan. Izba instytucjonalnie wspiera działania na rzecz organizacji szkoły biznesu.
- 12 września 1990 – uchwalenie przez Sejm nowej ustawy o szkolnictwie wyższym, która umożliwiła tworzenie niepaństwowych szkół wyższych.
- 26 stycznia 1991 – uroczyste utworzenie w Ratuszu Miejskim w Nowym Sączu Fundacji Sądecko–Podhalańskie Centrum Szkolenia, która zgodnie ze statutem przyjętym przez 27 fundatorów ma założyć i wspierać przyszłą działalność szkoły biznesu. Wśród założycieli Fundacji znalazły się m.in. instytucje: Krajowa Izba Gospodarcza, Sądecko–Podhalańska Izba Gospodarcza, Konfederacja Pracodawców Polskich; osoby: prof. Andrzej Zawiślak – Minister Przemysłu i Handlu, Björn Grūnewald z Konfederacji Pracodawców Szwedzkich, Kazimierz Pazgan – prezes Konspolu, Józef Wiktor – Wojewoda Nowosądecki, Stanisław Sukiennik – prezes Kongregacji Kupieckiej oraz Maria i Krzysztof Pawłowscy. Całkowity fundusz założycielski fundacji wyniósł 37.200.000 starych zł i 1.200 USD.
- 26 stycznia 1991 – zatrudnienie pierwszego pracownika Fundacji, prezesa zarządu Irenę Peszko. Fundacja wspólnie z biurem Sądecko–Podhalańskiej Izby Gospodarczej podejmuje działania w zdobyciu niezbędnych funduszy i pomieszczeń oraz zatrudnienia kadry nauczającej celem rozpoczęcia działalności poma-turalnego studium zawodowego, którego uruchomienie zaplanowano na październik

1991 r. Zasadniczą pomoc materialną, pozwalającą na zakup niezbędnego sprzętu i wyposażenia, Fundacja i Izba otrzymują dzięki decyzji wicepremiera prof. Jana Janowskiego z likwidowanego wówczas Komitetu Postępu Technicznego i Wdrożeń. Kwota dotacji 700 mln starych zł (równowartość ok. 70 tys. USD) pozwoliła na zakup pracowni komputerowej, trzech laboratoriów językowych oraz krzeseł i stołków dla 60 osób. Korpus Pokoju USA, biuro UNDP „Umbrella Project” decydują o wysłaniu do Nowego Sącza kilku lektorów języka angielskiego oraz pierwszego dyrektora studium dr Dany Sheik z Kanady.

Wojewoda Nowosądecki wspólnie z Kierownikiem Urzędu Rejonowego w Nowym Sączu podpisują umowę o nieodpłatnym użyczeniu Fundacji pomieszczeń o powierzchni ok. 1000 m² w pałacu Stadnickich w Nawojowej z przeznaczeniem na szkołę biznesu.

- Czerwiec 1991 – Kuratorium Oświaty i Wychowania w Nowym Sączu wydaje zezwolenie na organizację dwuletniego społecznego studium zawodowego.
- Czerwiec – sierpień 1991 – prowadzenie naboru słuchaczy studium.
- 27 września 1991 – sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej, senator dr Anna Radziwiłł, wydaje zgodę na prowadzenie przez Fundację Sądecko–Podhalańskie Centrum Szkolenia policealnego studium zawodowego z siedzibą w Nawojowej nazwanego przez założycieli Sądecko–Podhalańską Szkołą Biznesu.
- 29 września 1991 – pierwsza uroczysta inauguracja roku szkolnego na dziedzińcu pałacu Stadnickich w Nawojowej. W obecności ambasadora Szwecji w Polsce, przedstawicieli ambasady USA, prezesa Krajowej Izby Gospodarczej dr Andrzeja Arendarskiego, rektora Akademii Ekonomicznej w Krakowie prof. Jerzego Mikułowskiego–Pomorskiego ślubowanie złożyło 64 słuchaczy szkoły biznesu. Wykłady inauguracyjne wygłosili: prof. Tomasz Mroczkowski z American University z Waszyngtonu oraz prof. Andrzej Zawiślak – prezes Stowarzyszenia Polska – Wschód.

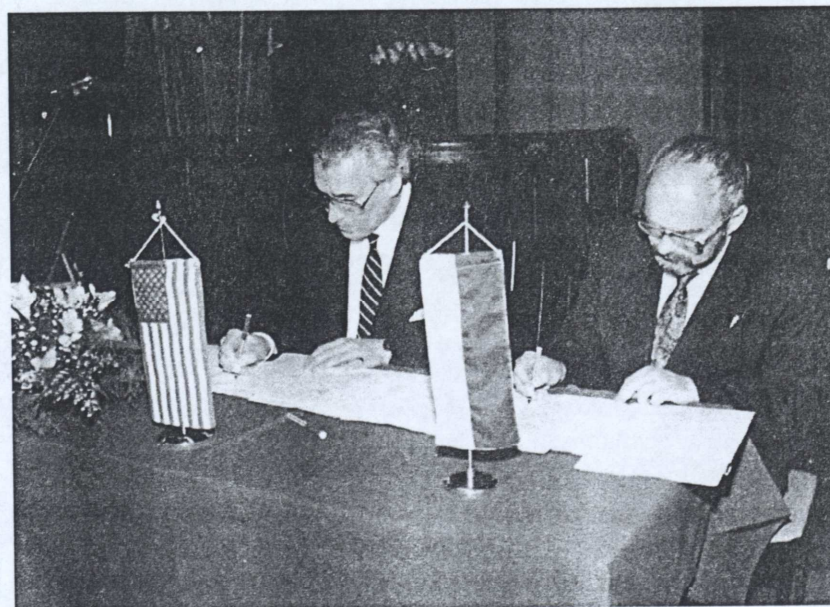
Podczas inauguracji senator Krzysztof Pawłowski w imieniu Fundacji podpisał umowę o współpracy z Akademią Ekonomiczną w Krakowie, reprezentowaną przez rektora Jerzego Mikułowskiego–Pomorskiego, w celu zapewnienia właściwego poziomu naukowego szkoły. Rektor Akademii Ekonomicznej Jerzy Mikułowski–Pomorski życzył organizatorom szkoły przekształcenia jej w przyszłości w uniwersytet sądecki.

Pierwsza siedziba WSB–NLU. Pałac Stadnickich w Nawojowej

- Październik 1991 – czerwiec 1992 – realizacja programu kształcenia opartego na przekazanym przez MEN autorskim programie w/z zarządzania oraz intensywnej nauki języka angielskiego. Zajęcia z przedmiotów ekonomicznych i biznesowych prowadzą głównie pracownicy naukowcy AE w Krakowie, m.in. dr hab. Halina Piekarz, dr hab. Adam Rybarski, dr Bogusława Gnela, dr Zbigniew Paszek, mgr Adam Sagan. Lektorami języka angielskiego są wolontariusze z Korpusu Pokoju i „Umbrella Project”: Joanna Dewees, Judy Dweyer, Hellen Eldred, Patricia Gergo, Oliver Ludwick. W pierwszym roku działalności szkoły z wykładami gościnnymi przybyło szereg polityków, dyplomatów, menedżerów i naukowców m.in. senator prof. Jerzy Dieltl, poseł prof. Andrzej Zawiślak, Joe Brush – kongresman ze stanu Georgia, Goran Lenmarker minister rządu Szwecji, John Rutherford z ambasady Wielkiej Brytanii, Jerome Feder z USA.
- Listopad 1991 – pierwszy wyjazd senatora Krzysztofa Pawłowskiego do USA. W Chicago przy pomocy konsuli polskich rozpoczyna on poszukiwanie partnera amerykańskiego dla szkoły.

- Grudzień 1991 – pierwsza delegacja NLU (Edward Rund, Bogdan Puksza) przyjeżdża do Nawojowej, rozmowy z Perem G. Nilssonem – dyrektorem generalnym szkoły.
- Styczeń 1992 – rozpoczęcie negocjacji z NLU. Wyjazd na rozmowy do Chicago senatora Krzysztofa Pawłowskiego, Kazimierza Pazgana i Pera G. Nilssona – przygotowanie wstępnych założeń programowych.
- Marzec – kwiecień 1992 – intensywne przygotowania umowy o powołaniu Wyższej Szkoły Biznesu – NLU i fundacji założyciela szkoły.
- 1992 – rozpoczęcie poszukiwań nowego obiektu, który pozwoliłby kształcić w przyszłości 1000 studentów. Starania (nieudane) o przejęcie remontowanego domu kultury w dzielnicy Zawada.
- Kwiecień 1992 – senator Krzysztof Pawłowski przygotowuje wniosek do Fundacji Współpracy Polsko–Niemieckiej o sfinansowanie w ciągu 3 lat wprowadzenia do szkoły programu nauczania języka niemieckiego oraz sfinansowanie niezbędnych inwestycji i zakupów. Otrzymany grant (razem ok. 4,2 mld starych zł, tj. ok. 80 tys. DM) był największym grantem otrzymanym przez szkołę w pierwszym okresie jej działalności i pozwolił przetrwać okres głębokiego deficytu budżetu szkoły.
- 8 maja 1992 – w czasie głównych uroczystości 700–lecia Nowego Sącza ma miejsce podpisanie umowy pomiędzy Fundacją Sądecko–Podhalańskim Centrum Szkolenia a National–Louis University – Fundacja w Polsce w celu utworzenia Fundacji Sądecko–Podhalańska – National–Louis University Fundacja Edukacji i założenia przez nią Wyższej Szkoły Biznesu, jako szkoły działającej w Polsce a używającej programu nauczania przekazanego przez NLU. W umowie zawarty był zapis o dążeniu do utworzenia w Nowym Sączu pełnego campusu NLU oferującego studia czteroletnie kończące się amerykańskim dyplomem i stopniem bakałarza. Uroczystość podpisania umowy była bardzo podniosła. Uczestniczyli w niej liczni dyplomaci, politycy, ministrowie, przedstawiciele środowisk gospodarczych, m.in. Thomas W. Simons Jr – ambasador USA, Jurij Kaszlew – ambasador Rosji, Karl V. Wöhler – ambasador Szwecji, Marketa Fiałkowa – ambasador Czecho–Słowacji, a także dyplomaci z Wielkiej Brytanii i Węgier. Umowę podpisali: senator K. Pawłowski oraz prezydent National–Louis University dr Orley Herron. Równocześnie podpisany został list intencyjny z Akademią Ekonomiczną w Krakowie w sprawie współpracy z tworzoną uczelnią. Inicjatywa utworzenia w Nowym Sączu polsko–amerykańskiej uczelni prywatnej

8 maja 1992 r. – podpisanie umowy w sprawie powołania WSB–NLU. Na zdjęciu dr Orley Herron i dr Krzysztof Pawłowski

(jako pierwszej tworzonej poza miastem akademickim) spotkała się z dużym zainteresowaniem środowisk politycznych i mediów, czego dowodem był list gratulacyjny przesłany przez prezydenta USA Georga Busha na ręce senatora Krzysztofa Pawłowskiego.

National–Louis University ma siedzibę w Evanston, koło Chicago. Jest prywatnym Uniwersytetem średniej wielkości (ok. 17 tysięcy zarejestrowanych studentów). Najsilniejszą specjalnością są programy kształcące nauczycieli (w tej specjalności uczelnia ma 112–letnią tradycję). Uniwersytet oferuje 30 programów akademickich w 12 kampusach. Przyznaje tytuły akademickie od bakałarza do doktora. Szkoła Zarządzania i Biznesu NLU powstała w 1989 r. NLU posiada akredytację swoich programów w stowarzyszeniu akredytacyjnym North Central Association of College and Schools.

- Czerwiec 1992 – przygotowany wniosek do MEN o rejestrację Wyższej Szkoły Biznesu – NLU w Nowym Sączu i nadanie uprawnień do nadawania tytułu licencjata zawierał program kształcenia składający się z dwóch bloków: intensywnej

nauki języków obcych oraz programu nauczania biznesu z bardzo obszernym programem studiów ogólnych i matematyczno-informatycznym.

- 26 sierpnia 1992 – Zarząd Fundacji Edukacji (Rudolf Borusiewicz, Irena Peszko, Edward Rund) formalnie powołuje szkołę aktem notarialnym zawartym u notariusza Elżbiety Small-Kwiatek.
- Czerwiec – wrzesień 1992 – rozmowy kwalifikacyjne i egzaminy z języka angielskiego dla 123 kandydatów do szkoły. Przyjęto 99 osób z dobrą znajomością języka angielskiego.
- 30 września 1992 – Minister Edukacji Narodowej prof. Andrzej Stelmachowski decyzją nr DND – 3 – TBM 56/92 zarządził wpis do rejestru niepaństwowych szkół wyższych Wyższej Szkoły Biznesu – National-Louis University w Nowym Sączu. WSB-NLU otrzymała uprawnienia (na 5 lat) wyższej szkoły zawodowej przyznającej absolwentom tytuł licencjata na kierunku: Zarządzanie i Marketing.
- 3 października 1992 – uroczystość pierwszej inauguracji roku akademickiego w nowosądeckim Ratuszu. Studia rozpoczęło 99 studentów I roku oraz, po akceptacji przez NLU, także 53 studentów II roku (poprzednio słuchaczy pomatu-

Pierwszy rocznik studentów przed pałacem w Nawojowej, 1992 r.

ralnej szkoły biznesu). Władze uczelni: rektor dr Krzysztof Pawłowski (nominacja na I rok), prorektor ds. programowych prof. Frederick Widlak (pracownik naukowy NLU), koordynator przedmiotów biznesowych dr Alex Koohang, koordynator ds. języka angielskiego Liza Eret (oboje pracownicy NLU), dyrektor administracyjny – Rudolf Borusiewicz, kwestor – Marta Tylek. W roku akademickim 1992/93 zajęcia ze studentami prowadzili m.in.: dr Andrzej Gwiżdż (pierwszy zatrudniony etatowy pracownik naukowy), dr Alex Koohang, prof. Frederick Widlak, prof. dr hab. Roman Domaszewicz, dr hab. Marek Lisiński, dr hab. Halina Piekarz.

- Lata 1992–1994 – rektor Krzysztof Pawłowski prowadzi ożywioną działalność fund–risingową, próbując zdobyć środki umożliwiające rozwój szkoły i pozwalające utrzymywać relatywnie niskie czesne płacone przez studentów (w pierwszym roku 1 mln zł na miesiąc, w drugim 1,5 mln, w trzecim 1,8 mln). Wśród darczyńców uczelni znaleźli się: Geoff Carlson – Reynolds Tobacco, Bruce A. Mueller – Motorola Inc., Kazimierz Grabek – Grabek Industria, Marek Kaczorowski – Casinos Poland, Marek Kawczyński – LOT – Chicago, Roman Kluska – Optimus S.A, Arkadiusz Krężel – Agencja Rozwoju Przemysłu, Marian Małecki – CIECH, Stanisław Pacuk – Kredyt Bank, Witold Pereta i Jerzy Milewski – Animex, Janusz Quandt – Bank Przemysłowo-Handlowy, Maciej Rączkiewicz – Epstein Enginee, Tadeusz Zajączkowski – Scandinavian Center oraz w 1997–98 r. Władysław Bartoszewicz – Polkomtel. Szczególnie serdeczną opieką otoczyli szkołę przedstawiciele Związku Podhalan z Chicago z prezesem Stanisławem Dzierżegą organizując m.in. specjalny obiad, na którym zbierano pieniądze na zakup laboratorium językowego. Stałą, różnorodną pomoc szkoła otrzymuje od Kazimierza Pazgana, prezesa Konspol S.A.
- Jesień 1992 – plany rozwojowe WSB-NLU zmuszają do poszukiwania nowej lokalizacji. Rudolf Borusiewicz wskazuje sześciopiętrowy budynek administracyjny likwidowanego Nowosądeckiego Kombinatoru Budowlanego przeznaczony do sprzedaży. Kazimierz Pazgan i Krzysztof Pawłowski rozmawiają z władzami Krajowej Izby Gospodarczej (Andrzejem Arendarskim i Markiem Kłoczko) o możliwości zakupu przez KIG tego budynku i oddaniu go w użytkowanie dla WSB-NLU. Po pozytywnej decyzji KIG – wspólny wniosek KIG i WSB-NLU w formie oferty kupna budynku za cenę wywoławczą 5,5 mld starych złotych zostaje przygotowany w tajemnicy i złożony w ostatniej chwili, tuż przed zamknięciem przetargu 27 grudnia 1992 r.
- Styczeń 1993 – komisja przetargowa wybiera ofertę WSB-NLU (obok tej była także oferta Izby Skarbowej oraz KRUS). KIG wpłaca 5 mld st. zł, WSB-NLU 500

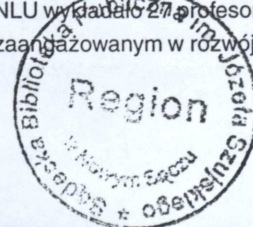

Pierwszy budynek WSB-NLU przy ul. Zielonej 27, zakupiony w 1993 r. przez Krajową Izbę Gospodarczą

mln st. zł (ze środków Funduszu Współpracy Polsko-Niemieckiej); KIG staje się właścicielem zrujnowanego budynku, który przekazuje nieodpłatnie w bezterminowe użytkowanie szkole biznesu.

- Luty 1993 – szkoła przystępuje do stopniowego remontu i częściowej adaptacji budynku na Zielonej 27, równocześnie składa wniosek do Zarządu Miasta Nowego Sącza o punktową zmianę w Planie Zagospodarowania Przestrzennego Miasta terenu wokół budynku z przemysłowego na edukacyjny; zadania inwestycyjne i administracyjne realizuje mgr inż. Anna Lipińska-Zwolińska.
- Maj 1993 – Rada Miasta Nowego Sącza po raz pierwszy odmawia zmiany Planu Zagospodarowania Przestrzennego terenu przy Zielonej 27.
- Luty 1992 – marzec 1993 – senator Krzysztof Pawłowski organizuje w Pułtuskach dwutygodniowe seminaria dla dyrektorów dużych polskich przedsiębiorstw zlecone przez Europejski Okrągły Stół Przemysłowców ERT (I) – elitarne stowarzyszenie 46 największych europejskich korporacji. Te dwa seminaria dla dyrektorów dużych firm zapoczątkowały bardzo ważną działalność szkoły (budującą jej związki z liderami polskiej gospodarki, a zarazem przynoszącą spore fundusze na inwestycje).

- Wiosna 1993 – senator Krzysztof Pawłowski rozpoczyna rozmowy z kierownictwem Ministerstwa Obrony Narodowej i Sztabu Generalnego w sprawie kształcenia na specjalnych studiach biznesowych oficerów mających ukończone wyższe uczelnie wojskowe a zwalnianych z wojska w wyniku restrukturyzacji polskiej armii. Ostatecznie wynegocjowana zostanie z gen. Leonem Komornickim i płk. Leszkiem Puścianem umowa o kształceniu oficerów na studiach podyplomowych i specjalnych studiach licencyjnych.
- Lipiec 1993 – Rada Miasta Nowego Sącza po raz drugi odmawia zmiany Planu Zagospodarowania Przestrzennego terenu przy Zielonej 27.
- Sierpień 1993 – dzięki pomocy Marylin A. Lester, dyrektora biblioteki NLU, która uzyskała stosowny grant Mellon Foundation oraz życzliwości koncernu University Microfilms Incorporation (USA) w WSB-NLU jest instalowana pierwsza w Europie Środkowej biblioteka elektroniczna, która na CD-romach ma ponad 700 czasopism i periodyków amerykańskich, co pozwala na bardzo szybkie wyszukiwanie informacji.
- Wrzesień 1993 – Fundacja Edukacyjna Przedsiębiorczości z Łodzi kierowana przez prof. Jerzego Dietla po raz pierwszy przyznaje środki na stypendia dla studentów.
- 1 października 1993 – posiedzenie Rady Dyrektorów Sądecko-Podhalańskiej – National-Louis University Fundacji Edukacji – wybór Krzysztofa Pawłowskiego na rektora (kadencja 1993–2000).
- 2 października 1993 – inauguracja roku akademickiego w Domu Kultury Kolejarskiej w Nowym Sączu. Wykład inauguracyjny wygłosił prof. Tomasz Wielicki (Fresno). Immartukulację przyjęło 208 studentów stacjonarnych i 77 zaocznych. Dziękaniem Wydziału Przedsiębiorczości i Zarządzania zostaje dr hab. Marek Lisiński. W WSB-NLU studiuje ponad 400 studentów. W czasie inauguracji podpisana została umowa o współpracy pomiędzy Craig School of Business California State University Fresno, California a WSB-NLU. Uczelnia ta otrzymała dwa granty na współpracę z WSB-NLU w latach 1993/94, 1994/95, 1995/96, szczególnie na prowadzenie przez profesorów amerykańskich pełnych kursów wykładowych dla studentów WSB-NLU oraz na kształcenie i staże kadry wykładowców (grant wyniósł ponad 420 tys. USD). W ramach tego programu w ciągu trzech lat w WSB-NLU wykładali 27 profesorów amerykańskich. Dyrektorem programu, niezwykle zaangażowanym w rozwój szkoły sądeckiej, był prof. Tomasz Wielicki. W uroczystościach

stościach inauguracyjnych bierze udział rodzina hrabiego Stadnickiego, właściciela pałacu w Nawojowej, a szkoła wmurowuje tam tablicę pamiątkową.

- 4 października 1993 – WSB–NLU uruchamia po raz pierwszy w nowym roku akademickim:
 - studia zaoczne;
 - tzw. „rok zerowy” dla studentów, którzy nie znają języka angielskiego lub znają go słabo (ci studenci uczą się intensywnie języka przez cały rok w pałacu w Nawojowej);
 - studia specjalne dla oficerów WP.

Zajęcia odbywają się już w części odremontowanego budynku przy Zielonej 27 (pierwsze cztery kondygnacje).

- Listopad 1993 – Rada Miasta Nowego Sącza za trzecim podejściem podejmuje uchwałę o zmianie w Planie Zagospodarowania Przestrzennego, ale uchyla ją architekt wojewódzki.
- Maj 1994 – przyjazd do WSB–NLU Jana Nowaka–Jeziorańskiego. Spotkanie ze studentami oraz sędzianami w Domu Kultury Kolejarza.
- Maj – czerwiec 1994 – po raz pierwszy WSB–NLU pojawia się w czołówce (2–3 miejsce) organizowanych w Polsce rankingów.
- Czerwiec – lipiec 1994 – do egzaminów wstępnych przystępuje po raz pierwszy ponad 300 kandydatów na studia dzienne (z 37 województw i 2 osoby z zagranicy).
- 10–11 sierpnia 1994 – po długotrwałych negocjacjach WSB–NLU podpisuje z likwidatorem NKB Władysławem Skalskim umowę kupna całego terenu NKB przy ul. Zielonej 27 za kwotę 11,2 mld starych złotych ze spłatą w ciągu 5 lat.

W czasie wakacji 1994 r. następuje ostry kryzys finansowy szkoły związany z koniecznością prowadzenia z własnych środków remontów i zakupów sprzętu.

- Czerwiec 1994 – szkoła otrzymuje uprawnienia do prowadzenia kierunku Administracja. Dziekanem Wydziału Administracji Publicznej zostaje dr hab. Andrzej Panowicz.
- 8 października 1994 – inauguracja roku akademickiego. Trzynastu pierwszych absolwentów otrzymuje dyplomy ukończenia studiów licencjackich, certyfikaty NLU o realizacji programu Business Administration NLU oraz birety. Wykład inau-

Pierwsza „13” absolwentów WSB–NLU tuż po graduacji

guracyjny wygłasza Marszałek Sejmu Józef Oleksy. Równocześnie WSB–NLU otwiera punkt konsultacyjny w Nowym Targu, gdzie na studiach zaocznych podejmuje naukę 60 studentów. W WSB–NLU studiuje ponad 700 studentów. Stanowisko prorektora ds. akademickich obejmuje prof. Blair Kolasa, prawnik, Amerykanin polskiego pochodzenia, poprzednio długoletni dziekan amerykańskich szkół biznesu w Kansas State University i w Duquesne University. Pierwsi absolwenci: Agata Babik z Nowego Sącza, Norbert Chomonicz z Nowego Sącza, Katarzyna Gondek z Piwnicznej, Katarzyna Górską z Krynicy, Aneta Jagiełło z Kielc, Luiza Jurkiewicz z Kielc, Ewa Kalecińska z Kielc, Lilianna Łukasik z Nowego Sącza, Renata Popiela z Kamionki Wielkiej, Dariusz Smoleń z Nowego Sącza, Tomasz Stecyk z Nowego Sącza, Robert Szura z Szalowej, Adam Wnęć z Muszyny.

Powołanie Stowarzyszenia Absolwentów WSB–NLU .

- Październik 1994 – ufundowanie i uroczyste wmurowanie tablicy pamiątkowej w budynku głównym upamiętniającej zakup przez KIG budynku na potrzeby WSB–NLU.

- 29 listopada 1994 – Rada Miasta Nowego Sącza uchwała Plan Szczegółowy Zagospodarowania Przestrzennego Miasta, niestety nie zmienia przeznaczenia terenu przy ul. Zielonej 27. Uchwała dopuszcza czasowo prowadzenie działalności edukacyjnej w dwóch obiektach, ale blokuje możliwość inwestowania w rozwój szkoły na pozostałej powierzchni ponad 3 ha.
- Jesień 1994 – rektor Krzysztof Pawłowski otrzymuje pierwszy grant od Center for International Private Enterprise, Waszyngton DC, organizacji afiliowanej przy Amerykańskiej Izbie Gospodarczej wspierającej rozwój gospodarki wolnorynkowej na realizację projektu: „Opracowanie programu rozwoju regionalnego Polski Płd”.
- Grudzień 1994 – organizacja pierwszej konferencji w szkole (w ramach projektu CIPE).
- Wiosna 1995 – przedstawiciele władz Tarnowa proponują przeniesienie szkoły do ich miasta oferując budynki administracyjne i szkoleniowe w Zakładach Mechanicznych (ok. 2 ha).
- Maj 1995 – WSB–NLU po raz pierwszy wygrywa ranking „Wprost” dla uczelni niepaństwowych. W kategorii programów biznesowych zajmuje II miejsce za SGH, wyprzedzając wszystkie polskie uniwersytety i akademie ekonomiczne.
- Czerwiec – lipiec 1995 – egzaminy wstępne, do których się zgłasza ponad 500 kandydatów na studia dzienne i ponad 200 na studia zaoczne.
- 7 października 1995 – inauguracja roku akademickiego. Wykład inauguracyjny wygłasza ks. prof. Maciej Zięba, dominikanin, członek Papieskiej Akademii Nauk, twórca i dyrektor Instytutu Tertio Millenio. Dyplomy i certyfikaty NLU odbiera 90 absolwentów. Uroczystość w DKK, motto inauguracji: „Marzenia zamieniamy w rzeczywistość”. Zajęcia odbywają się w zaadoptowanym do celów edukacyjnych budynku A. Na dwóch wydziałach: Przedsiębiorczość i Zarządzanie oraz Administracja Publiczna studiuje 1400 studentów. Podczas inauguracji uroczyste podpisanie umowy pomiędzy Fundacją Friedricha Eberta a WSB–NLU o przekazaniu wyposażenia dwóch studiów telewizyjnych i dwóch kamer (w tym w systemie Betacom) pozwalających na uruchomienie w szkole unikalnej specjalności: Zarządzanie w Mediach.
- Październik 1995 – Dziekanem Wydziału Przedsiębiorczości i Zarządzania zostaje dr hab. Jan Malczak, prodziekanem ds. studenckich dr Andrzej Gwiżdż, prodziekanem ds. studiów zaocznych dr Wojciech Wdowiak. Funkcję dyrektora

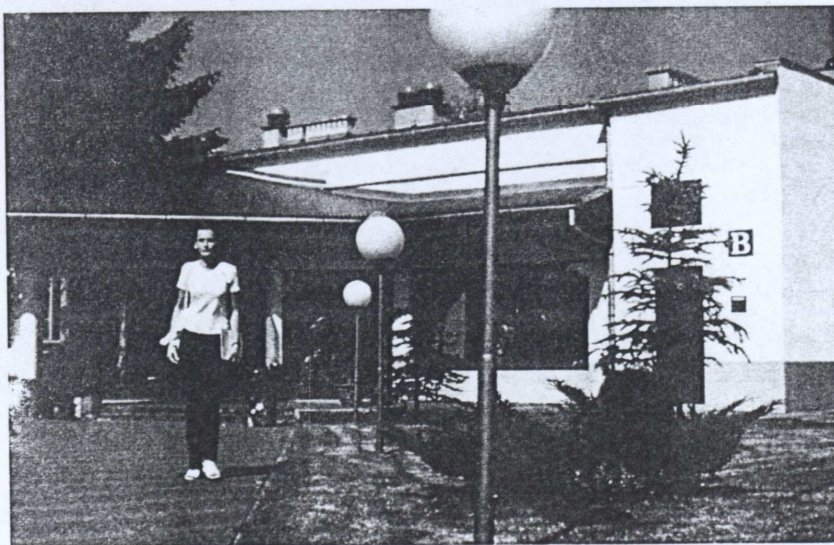
generalnego szkoły obejmuje Tadeusz Węgrzyński, dotychczas kierownik Zakładu Języka Niemieckiego.

Z uwagi na brak wystarczającej liczby pomieszczeń Wydział Administracji Publicznej przenosi się do tworzącej się WSB w Tarnowie, a studia zaoczne na kierunku Administracja realizowane są w Zakopanem.

Z inicjatywy władz samorządowych Jasła powstaje punkt konsultacyjny studiów zaocznych w Jasle (w Liceum Ekonomicznym). Naukę podejmuje tam 60 osób.

- Październik 1995 – powstanie Duszpasterstwa Akademickiego przy kościele oo. Jezuitów
 - 27 listopada 1995 – podpisanie umowy o współpracy z Politechniką Lwowską.
 - Grudzień 1995 – podpisanie umowy o współpracy z College of Natanya Izrael, prywatną uczelnią z partnerskiego miasta Nowego Sącza.
 - Grudzień 1995 – początek realizacji drugiego projektu finansowanego przez CIPE na temat modelu współpracy środowisk samorządu lokalnego, samorządu gospodarczego, akademickiego w Małopolsce zatytułowanego: „Rozwój demokracji przez promocję i koordynację inicjatyw lokalnych”.
- Uzyskanie przez WSB–NLU pierwszego grantu ze środków UE (program TEMPUS) na realizację księgi kejsów (analiz przypadków biznesowych).
- 15–17 lutego 1996 – organizacja w Nowym Sączu konferencji międzynarodowej: „Media a społeczeństwo obywatelskie i gospodarka wolnorynkowa” z udziałem polityków, dziennikarzy, przedstawicieli środowisk akademickich i gospodarczych ze Słowacji, Ukrainy i Polski.
 - Marzec 1996 – przyznanie rektorowi Krzysztofowi Pawłowskiemu dorocznej nagrody „Polityki” im. Zbigniewa Szeligi za utworzenie WSB–NLU (nagroda dla osoby, która w specjalny sposób przyczyniła się do rozwoju polskiej gospodarki).
 - 1996 – organizacja seminariów i konferencji realizowanych w ramach projektu CIPE w Tarnowie, Przemyślu, Warszawie i Nowym Sączu.
 - 30 kwietnia 1996 – podpisanie umowy o współpracy z Hutą Sendzimira.
 - 10–12 maja 1996 – pierwsze juwenalia, święto studentów WSB–NLU w Nowym Sączu.

- 17 maja 1996 – podpisanie umowy o współpracy z brazylijskim uniwersytecie prywatnym Sao Marcos z Sao Paulo.
- 25 maja 1996 – powstanie AIESEC.
- 31 maja 1996 – realizacja przez TVP programu telewizyjnego „Kawa czy herbata” w pałacu w Nawojowej.
- Czerwiec – wrzesień 1996 – przebudowa budynku B, uzyskanie dodatkowej powierzchni ok. 1200 m². Studenci na początku roku akademickiego 1996/97 otrzymują wspaniały prezent – dwie nowe sale wykładowe dla 120 osób każda, trzynastcie sal ćwiczeniowych i lektoratów oraz stosowny do rangi uczelni dziekanat.
- 5 czerwca 1996 – WSB–NLU po raz drugi wygrywa ranking uczelni niepaństwowych „Wprost”. Równocześnie szkoła wygrywa rankingi szkół biznesu organizowane przez „Cash” i „Home and Market”.
- Czerwiec – wrzesień 1996 – do egzaminów wstępnych na studia dzienne przystępuje ponad 500 osób. Po raz pierwszy na studia dzienne szkoła przyjmuje 480 osób.

Wejście do budynku B

- 12 września 1996 – pierwsza nominacja WSB–NLU przez rektora Uniwersytetu Warszawskiego prof. Włodzimierza Siwińskiego do międzynarodowej nagrody im. Hanny Arendt.
- 14 września 1996 – podpisanie umowy o wieloletniej współpracy w zakresie kształcenia kadr menedżerskich z ZZPC „Opoczno”. Organizacja pierwszej grupy studiów podyplomowych dla menedżerów oraz szkoleń dla 120 pracowników firmy
- 14 września 1996 – WSB–NLU, wspólnie z WSB w Tarnowie oraz Ośrodkiem Myśli Politycznej w Krakowie, Stowarzyszeniem „Pro Amativa”, Krakowskim Towarzystwem Przemysłowym, tworzy w Krakowie Centrum im. Mirosława Dzielskiego – pozarządowe centrum studiów strategicznych.
- 28 września 1996 – inauguracja roku akademickiego w WSB–NLU. W szkole studiuje 1800 osób. Dyplomy ukończenia studiów licencjackich i certyfikaty NLU otrzymuje 81 absolwentów, w tym 8 oficerów WP. Wykład inauguracyjny wygłasza prof. Leszek Balcerowicz. Podczas inauguracji uroczyste otwarcie budynku B. Od nowego roku akademickiego rozpoczęcie nowych programów kształcenia:
 - studiów MBA realizowanych w Nowym Sączu wspólnie z Maastrich School of Management (studia dzienne roczne i zaoczne dwuletnie);
 - dwuletnich studiów podyplomowych w zakresie stosunków międzynarodowych realizowanych we współpracy z Wydziałem Filozoficznym UJ (studenci realizują równocześnie eksternistyczne studia magisterskie UJ na kierunku kulturoznawstwo w specjalności studiów europejskich). Kierownikiem Studium Stosunków Międzynarodowych zostaje dr Piotr Naimski.
- 27 września 1996 – pierwsze posiedzenie powołanej Rady Naukowo–Programowej WSB–NLU składającej się z wybitnych postaci środowiska akademickiego. Skład Rady: prof. dr hab. Andrzej Biały – fizyk z UJ (przewodniczący Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego w latach 1990–94); prof. dr hab. Lucyna Frąckiewicz – ekonomista i prawnik z AE w Katowicach, rektor AE w latach 1993–96; prof. dr hab. Roman Duda – matematyk z Uniwersytetu Wrocławskiego, senator RP, wiceminister MEN w latach 1989–91; prof. dr hab. Adam Frączek – psycholog z UW, sekretarz Rady; prof. dr hab. Jerzy Mikułowski–Pomorski – socjolog z AE w Krakowie, rektor AE w latach 1990–96; prof. dr hab. Andrzej Szczekliak – biolog z Collegium Medicum UJ, rektor AM w latach 1993–96.

Uroczystość inauguracyjną kończy studencka I Totalna Balanga Inauguracyjna (TBI).

- 5 października 1996 – inauguracja siostrzanej Wyższej Szkoły Biznesu w Tarnowie, założonej i kierowanej przez Krzysztofa Pawłowskiego, w której naukę podejmuje 110 studentów.
- 21–22 października 1996 – wizyta zespołu oceniającego Stowarzyszenia Edukacji Menedżerskiej „Forum” w związku z wnioskiem WSB–NLU poddającej stacjonarny program studiów licencjackich Zarządzanie Biznesem akredytacji (WSB–NLU poddała akredytacji program studiów licencjackich jako pierwsza uczelnia w Polsce). Zespół oceniający w składzie: prof. Jerzy Dietl (Uniwersytet Łódzki), prof. Jerzy Węclawski (UMCS w Lublinie), dr Ewa Chmielecka (SGH), przekazał Komisji Akredytacyjnej SEM FORUM opinię pozytywną. Komisja przyznała akredytację w styczniu 1997 r.; wręczenie dyplomu akredytacyjnego nastąpiło w Warszawie 23 października 1997 r.
- 1996 – wydanie pierwszej książki dydaktycznej *Księga Kejsów* zawierającej 43 opisy przypadków udanych inicjatyw biznesowych, opracowanych głównie przez pracowników dydaktycznych szkoły.
- 1996 – przekazanie zbiorów bibliotecznych Krajowej Izby Gospodarczej do WSB–NLU (ok. 40 tys. wolumenów).
- 16 października 1996 – konferencja okrągłego stołu organizowana przez WSB–NLU w Warszawie: „Przyszłość polskiej nauki i edukacji – katastrofa czy wyzwanie?”
- 29 listopada 1996 – rozstrzygnięcie zainicjowanego przez rektora Krzysztofa Pawłowskiego konkursu na najcenniejsze inicjatywy lokalne Małopolski. Kapituła złożoną z 21 prezydentów i burmistrzów miast Małopolski ze zgłoszonych wniosków przyznała nagrody 6 instytucjom pozarządowym: Studium Managerów Turystyki (Krynica), Telefonizacja „Telefony Brzeskie” S.A. (Brzesko), Spółka Operatorska Netia Telekom Ostrów Świętokrzyski S.A. (Ostrów Świętokrzyski), Niezależne Forum Prywatnego Biznesu (Przemyśl), Fundacja Rozwoju Osiedli Peryferyjnych „Froper” (Kraków), Caritas Diecezji Rzeszowskiej (Rzeszów).
- 5 grudnia 1996 – zwycięstwo Konrada Pryta w konkursie na najlepszą pracę licencjacką organizowanym przez Bank Rozwoju Eksportu.
- Grudzień 1996 r. – zakończenie realizacji II projektu wspieranego przez CIPE. Wydanie książki: *Małopolska jako regionalna wspólnota interesów*.

- Maj 1996 – utworzenie Komitetu Lokalnego AIESEC, Międzynarodowego Stowarzyszenia Studentów Nauk Ekonomicznych i Handlowych, działającego w ponad 80 krajach świata.
- 1 lutego 1997 – I Zjazd Absolwentów WSB–NLU w Warszawie w Klubie „U Szwejka”.
- 5 kwietnia 1997 – powstanie Instytutu Zaawansowanego Zarządzania WSB–NLU powołanego przez 11 czołowych polskich menedżerów (H. Mazur, Z. Mazur, W. Kowalski, J. Frankiewicz, T. Polok, A. Reczyński, W. Taczanowski, B. Madera, L. Waliszewski, J. Knapik, T. Bogacz) i rektora WSB–NLU K. Pawłowskiego.
- 8–10 maja 1997 – II święto studentów WSB–NLU „Mega 97”.
- 9–10 maja 1997 – obchody jubileuszowe 5-lecia WSB–NLU, konferencja międzynarodowa (organizowana przy współpracy z Konsulatem USA w Krakowie): „Konkurencja a monopol w warunkach gospodarki wolnorynkowej” – 210 osób; wyróżnienia dla osób szczególnie wspierających szkołę (Medale Wdzięczności: Björn Grünwald, Tadeusz Kozek, John Matel, Jerzy Milewski, Per G. Nilsson, Jerzy Mikułowski–Pomorski, Maria Pawłowska, Kazimierz Pazgan, Bogdan Puksza, Edward Risinger).
- Uroczyste otwarcie sali amfiteatralnej dla 228 osób w budynku B.
- 14–16 maja 1997 – konferencja przedstawicieli organizacji studenckich oraz rektorów polskich uczelni: „Mój wymarzony uniwersytet”; z udziałem m.in. rektorów: SGH – prof. J. Józwiaka, UJ – prof. A. Koja, przewodniczącego RGSzW – prof. J. Osiewskiego.
- 15 maja – seminarium studencko–menedżerskie (dla 700 osób w hali OWT) przeprowadzone przez światowej sławy twórcę TMI Clausa Möllera z Danii.
- 4 czerwca 1997 – po raz trzeci zwycięstwo w rankingu uczelni niepaństwowych „Wprost” (ex aequo z WSPiZ im. L. Koźmińskiego w Warszawie) oraz II miejsce w rankingu „Wprost” – „Gdzie studiować biznes” (za SGH). Zakwalifikowanie WSB–NLU do grona 12 polskich uczelni, które osiągnęły poziom międzynarodowy! Ponowne zwycięstwo w rankingu uczelni biznesowych miesięcznika „Home and Market”.
- Czerwiec – wrzesień 1997 – egzaminy wstępne do WSB–NLU; zgłosiło się 400 kandydatów na studia stacjonarne i 300 kandydatów na studia zaoczne.

*Pomnik Studentów i Absolwentów WSB–NLU. Dzieło rzeźbiarza sądeckiego
Andrzeja Pasonia*

- 20–21 czerwca 1997 r. – II miejsce reprezentacji studentów WSB–NLU w ogólnopolskim Konkursie Przedsiębiorczości FEP .
- 5 września 1997 r. – uroczystość graduowania w Maastricht pierwszej grupy absolwentów WSB–NLU, którzy ukończyli studia MBA.
- 11–13 września 1997 – konferencja międzynarodowa organizowana wspólnie z Biurem Koordynacji Kształcenia Kadr Funduszu Współpracy i European Training Foundation z Turynu – „Program Leonardo da Vinci a rozwój lokalny i regionalny” z udziałem 160 osób.
- Wrzesień – listopad 1997 – rektor Krzysztof Pawłowski wraz z prof. Jackiem Leśkowem i prof. Markiem Capińskim przygotowują wniosek do MEN o uprawnienia magisterskie dla szkoły.
- II połowa 1997 – przygotowanie przez rektora Krzysztofa Pawłowskiego wniosków na konkurs programu Fiesta II Management Box II:
 - organizacja 4 seminariów dla dyrektorów dużych firm;
 - opracowanie nowej serii opisów kejsów;
 - rozwój Instytutu Zaawansowanego Zarządzania.

Wszystkie trzy projekty zwyciężają w konkursie ofert. WSB–NLU otrzymuje na ich realizację kwotę 137 tys. USD.

- 1997 – rektor Krzysztof Pawłowski otrzymuje trzeci kolejny grant CIPE na organizację w 1998 r. serii seminariów, warsztatów i konferencji oraz badań pod wspólnym tytułem: „Model Małopolski”.
- 11 października 1997 – inauguracja roku akademickiego. Liczba studentów WSB–NLU przekroczyła 2.200 osób. Wykład inauguracyjny wygłasza Wiceminister Obrony Narodowej Krzysztof Węgrzyn. Dyplomy licencjackie odbierają m.in. oficerowie z Katowic odchodzący do rezerwy oraz 200 absolwentów studiów dziennych.

Rada Naukowo–Programowa WSB–NLU akceptuje postulat kierownictwa szkoły o złożenie w MEN i RGSzW wniosku o uprawnienia magisterskie na kierunku Zarządzanie i Marketing.

Rektor Krzysztof Pawłowski otrzymuje z rąk Wojewody Nowosądeckiego przyznany przez Prezydenta RP Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, a z rąk wiceministra W. Sawickiego Medal Edukacji Narodowej. Medale Wdzięczności

WSB–NLU otrzymują: Anna Radziwiłł, Jerzy Dietl, Marek Kaczorowski, Eugeniusz Gorczyca, Jan Janowski, Barbara Lundberg, Leszek Puścian, Janusz Quandt. Stypendia naukowe Ministra Edukacji Narodowej otrzymują dwie studentki III roku: Joanna Cierpka i Magdalena Nizik.

Inauguracja odbywa się w zaadoptowanej hali budynku C, zwanym potocznie „Dyskotekownią”. Inaugurację kończy studencka Totalna Balanga Inauguracyjna z udziałem ponad tysiąca osób. Występy zespołu „Kult”

- 12 listopada 1997 – podpisanie umowy z Minot University.
- 26 listopada 1997 r. – Walne Zebranie Wyborcze Konferencji Rektorów Uczelni Niepaństwowych w Warszawie. Rektor Krzysztof Pawłowski wybrany zostaje przewodniczącym konferencji.
- Listopad 1997 – pierwsza wizytacja w WSB–NLU komisji ministerialnej (dyr. T. Popłonkowski, dyr. B. Wierzbicka); przedłużenie rejestracji w MEN na 25 lat.
- Grudzień 1997 – informacje o przyjęciu przez Unię Europejską do realizacji pierwszego międzynarodowego programu realizowanego przez naszą uczelnię w ramach programu UE „TEMPUS” wraz z Stradycle University (Glasgow), Kopenhagen Business School (Kopenhaga), Wyższą Szkołą Administracji Publicznej (Szczecin) i Warszawską Szkołą Biznesu. Projekt o wartości 235 tys. Euro realizowany w okresie 1998–2000 i przewiduje opracowanie nowych kursów o tematyce europejskiej, opracowanie podręczników oraz wyjazdy szkoleniowe kadry akademickiej.
- 26 stycznia 1998, Warszawa – konferencja okrągłego stołu zorganizowana przez WSB–NLU pod hasłem: „Powiat w nowej strukturze państwa.” Biorą w niej udział ministrowie: W. Walendziak, M. Kulesza, J. Stępień, J. Miller.
- 25–28 stycznia – Krynica, 28–30 stycznia – Pułtusk, 27–30 maja – Krynica: organizacja kolejnych seminariów dla dyrektorów dużych firm.
- Luty 1998 – powołanie Krzysztofa Pawłowskiego przez premiera Jerzego Buzka w skład Rady d/s Reform Ustrojowych Państwa.
- 25 marca 1998 – artykuł Kevina Done’a w „Financial Time” o naszej szkole z określeniem jej jako: „cutting edge of polish transition”.
- 23–25 kwietnia Warszawa (Hotel Marriott) – zorganizowanie przez WSB–NLU pod patronatem premiera Jerzego Buzka Międzynarodowej Konferencji „Kreowa-

nie obrazu Polski w świecie”. Konferencja odbierana jest jako ogromny sukces merytoryczny i promocyjny szkoły.

- 24 kwietnia 1998 – Wielki Bal Absolwentów WSB–NLU (240 osób) z uroczystym obiadem w sali balowej Hotelu Marriott. Podczas obiadu, w obecności ministra Wiesława Walendziaka, rektor Krzysztof Pawłowski wręczył Medal Wdzięczności Janowi Nowakowi–Jeziorskiemu.
 - 27–30 kwietnia 1998, Pułtusk – udział w seminarium dla dyrektorów dużych firm w charakterze wykładających: min. Z. Derdziuka (Kancelaria Premiera), minister Wojciech Arkuszewskiego – szef Zespołu Doradców Premiera, min., Ryszard Czarnecki – przewodniczący Komitetu Integracji Europejskiej, minister Emil Wąsacz oraz Henryka Bochniarz – przewodnicząca Polskiej Rady Biznesu i M. Gryszka – prezesa ABB – Polska.
 - 3 maja 1998 – rektor Krzysztof Pawłowski organizuje na Zamku Królewskim w Warszawie II Konferencję Okrągłego Stołu: „Nowe państwo – ustrój edukacji narodowej”, w której uczestniczy premier Jerzy Buzek oraz ministrowie Wojciech Książek (MEN) i Jerzy Miller (MF).
 - 15 grudnia 1997 – złożenie przez szkołę wniosku do MEN o przejęciu przez WSB–NLU dwóch kolegów nauczycielskich oraz realizowanie na zasadzie zamówień rządowych także kształcenia nieodpłatnego w WSB–NLU w miejsce tworzenia Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Nowym Sączu. Projekt umożliwi stopniowe przekształcenie WSB–NLU w uniwersytet sądecki.
 - 13 maja 1998 – Prezydium Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego pozytywnie oceniło wniosek WSB–NLU o realizowaniu przez szkołę na zasadzie zamówień rządowych nieodpłatnego kształcenia w miejsce tworzenia Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej.
 - 16 maja 1998 – reprezentacja studentów WSB–NLU w składzie: Joanna Strugała, Marcin Laskowski, Konrad Mileszko, Jacek Stachoń, Grzegorz Wydmański zajmuje II miejsce w Konkursie Przedsiębiorczości ex aequo z reprezentacją Uniwersytetu Toruńskiego (pierwszego miejsca nie przyznano).
 - 18 maja 1998 – Komitet Lokalny AIESEC WSB–NLU otrzymuje od Komitetu Krajowego dyplom dla najbardziej dynamicznie rozwijającego się Komitetu Lokalnego.
 - 20 maja 1998 – zwycięstwo w rankingu „Wprost”!
1. WSB–NLU w Nowym Sączu – 91 pkt.

2. WSPiZ im. L. Koźmińskiego w Warszawie – 91 pkt.
3. WSZ– The Polish Open University w Warszawie – 87 pkt.
4. Bielska Szkoła Biznesu i Informatyki – 85,5 pkt.
5. Wyższa Szkoła Ubezpieczeń i Bankowości w Warszawie – 85,5 pkt.

Ranking: Gdzie studiować biznes? (wspólnie z uczelniami państwowymi):

1. WSB–NLU w Nowym Sączu – 9 pkt.
2. Szkoła Główna Handlowa w Warszawie – 8,5 pkt.
3. WSPiZ im. L. Koźmińskiego w Warszawie – 8,0 pkt.
3. Uniwersytet Warszawski – 8 pkt.

Ranking: Klasa Międzynarodowa – WSB–NLU na IX miejscu wśród 16 uczelni polskich, które według „Wprost” osiągnęły poziom międzynarodowy.

- 28 maja 1998 – bal w szkole dla studentów i pracowników dla uczczenia sukcesów WSB–NLU. Nagroda specjalna dla „Złotej Piątki” – zwycięzców Konkursu Przedsiębiorczości – „Polonez” z 1989 r.
- 9 czerwca 1998 – rozmowy rektora Krzysztofa Pawłowskiego i prezesa Kazimierza Pazgana z kierownictwem MEN, min. Mirosławem Handke i min. Jerzym Zdradą w sprawie zamówień rządowych. Decyzja ministra o powołaniu Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Nowym Sączu i zaprzepaszczenie przez polityków sądeckich szans utworzenia sądeckiego uniwersytetu.
- 13 czerwca 1998 – uroczystość graduowania w NLU w Chicago. Wręczenie dyplomów bakałarza dwójce absolwentów WSB–NLU: Katarzynie Zatokiewicz i Mariuszowi Kalafowskiemu.
- 17–18 czerwca 1998 – pozytywna opinia Komisji Rozwoju RGSzW, Prezydium oraz Zebrania Plenarnego Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego dotycząca wniosku WSB–NLU o nadawanie stopnia magistra.
- 17–18 czerwca 1998 – negocjacje rektorów WSB–NLU: K. Pawłowskiego i B. Kolasy z kierownictwem NLU (Ed Risinger, Kathlen Stuber, Howard Zacks) w sprawie nowej umowy pomiędzy NLU a WSB–NLU.
- 18 czerwca 1998 – podpisanie przejściowej umowy trzyletniej z NLU.

- 27 czerwca 1998 – Konferencja Polsko–Słowacka – „Modele współpracy transgranicznej”
- 4 lipca 1998 – podpisanie przez Ministra Edukacji Narodowej prof. Mirosława Handke uprawnień dla WSB–NLU do nadawania stopnia magistra na kierunku Zarządzanie i Marketing. Historyczny sukces szkoły.
- 30 września – 1 października 1998 – konferencja organizowana przez szkołę w Jaśle: „Organizacja pozarządowa jako warunek społeczeństwa obywatelskiego”.
- 2–4 października 1998 – wielka konferencja międzynarodowa w WSB–NLU: „Rynki finansowe oraz strategia rozwoju regionalnego Europy Środkowej i Wschodniej”.
- 5 października 1998 – inauguracja uzupełniających studiów magisterskich (154 studentów dziennych, 110 zaocznych); wykład prof. Williama Ziemby z USA.
- 10 października 1998 – uroczysta inauguracja roku akademickiego i graduacja. Wręczenie tysięcznego dyplomu licencjackiego. Medal Wdzięczności WSB–NLU dla prof. Tomasza Wielickiego z CSB–CSU Fresno. Wykład inauguracyjny: Witold Sulimirski – prezydent Fundacji Kościuszkowskiej. Związek Sądeczan wręcza łańcuch rektorski. W Nowym Sączu studiuje ponad 2800 studentów i 200 uczestników studiów podyplomowych.
- 21 listopada 1998, Zakopane – wręczenie dyplomów WSB–NLU 34 absolwentom studiów licencjackich z Administracji.
- 28 listopada 1998, Katowice – zakończenie V Challenge Management – wyróżnienia dla studentów WSB–NLU: Anny Luks, Ewy Turczyńskiej, Rafała Wyszamirskiego, Grzegorza Kosmali.

– Przełomowy rok 1999

W drodze do amerykańskiego bakałarza

W 1999 r. doszło do nieoczekiwane wcześniej przełomu w relacjach z naszym amerykańskim partnerem – NLU. Jak zawsze w takim momencie stał za tym konkretny człowiek – nowy prezydent NLU dr Curtis McCray. Przyjechał on do Nowego Sącza z żoną na początku maja, chciał poznać szkołę i wziąć udział w najważniejszej konferencji tego roku nazwanej: „Polska droga do Wolności”. Jest często tak w relacjach pomiędzy ludźmi, że od pierwszego spotkania widać, że działa „chemia”, że obie osoby myślą (i działają) podobnie. Tak było z nami podczas długiej rozmowy w cztery oczy i później podczas całonocnej wycieczki do Niedzicy i Dębna, już z żonami. Wie-

działem po tych kilku dniach, że otrzymujemy nową szansę, że relacje WSB–NLU i NLU mogą stać się rzeczywiście partnerskie i że dr C. McCray znajduje w sukcesie szkoły sądeckiej swoistą dźwignię, która może pozytywnie podnieść pozycję i prestiż NLU w Stanach Zjednoczonych.

Umówiliśmy się, że jeszcze w maju podczas krótkiego mojego pobytu w Chicago w drodze na wakacje, przeprowadzimy konkretne już rozmowy dotyczące nowych relacji wzajemnych pomiędzy uczelniami. Wiedzieliśmy tylko to, że pozostawienie wzajemnych relacji na tym samym poziomie co dotychczas nie ma żadnego sensu, bo sam certyfikat NLU potwierdzający realizację części programu NLU i możliwość dokończenia studiów bakałarskich w ciągu dodatkowego roku w USA przestaje być przewagą na polskim rynku edukacyjnym, a ze względów finansowych (koszt roku studiów w NLU wraz z kosztami pobytu przekracza 15 tys. dolarów) tytuł bakałarza jest dostępny tylko dla nielicznych absolwentów naszej uczelni. Pozostało więc albo się rozstać (w zgodzie), albo zdecydowanie pójść do przodu. Przygotowałem się mocno na rozmowy w Chicago. Wydawało mi się, że moja propozycja jest bardzo odważna (i trudna do zaakceptowania przez NLU) – zamiast dodatkowego roku w kampusach NLU chciałem uzyskać od NLU zgodę na skompletowanie punktów kredytowych za dodatkowe kursy (niezbędne dla otrzymania tytułu bakałarza) bezpośrednio w Nowym Sączu. Te kursy (razem 6–8) miałyby być uruchomione w czasie wakacji, w soboty podczas roku akademickiego. Wyliczyłem sobie, że jest to możliwe w czasie trzech lat studiów. Alternatywą miał być „aksamitny” rozwód z NLU w roku 2002, tzn. w roku, w którym ukończą naukę studenci przyjęci na studia w 1999 r. Do negocjacji doszło w dniach 18–20 maja 1999 r. Już podczas pierwszego spotkania z dr Curtisem McCrayem uzgodniliśmy, że o „rozwodzie” nie ma mowy, że idziemy wspólnie do przodu. Jak daleko? – Cel był jasny – takie zmiany, które pozwolą zaoferować wszystkim studentom pełny tytuł bakałarza. Gospodarze zaskoczyli mnie pozytywnie na samym początku chcąc udowodnić, że WSB–NLU jest ważne dla NLU – prezydent McCray poinformował mnie, że NLU zakupi z własnych środków i zainstaluje w Nowym Sączu nowoczesny sprzęt telekonferencyjny pozwalający na prowadzenie w czasie rzeczywistym wykładów, seminariów bezpośrednio z Chicago z udziałem studentów sądeckich. Ten sprzęt natychmiast otworzył nowe możliwości realizacji nowych programów studiów. Podczas negocjacji z udziałem dra Eda Risingera, dziekana Howarda Zacksa i innych wypróbowanych przyjaciół szkoły rozpatrywaliśmy różne możliwości, zaplanowaliśmy konferencję listopadową w Chicago. Pojechałem z rodziną na urlop w dobrym nastroju, ale jeszcze bez konkretnych rozwiązań i decyzji. Do przełomu doszło 2 czerwca w czasie krótkiego pobytu w drodze powrotnej do domu – razem z dr Curtisem McCrayem uzgodniliśmy, że nową umowę podpiszemy 4 listopada 1999 r. pod-

czas specjalnej konferencji polsko–amerykańskiej w Chicago i że zawierać ona będzie rozwiązanie maksymalne – dyplom i tytuł bakałarza dla wszystkich absolwentów studiów stacjonarnych. Komisja akademicka NLU na czele z dr Edem Risingerem po dokładnej analizie naszego programu studiów na kierunku Zarządzanie i Marketing zaakceptowała go w pełni, przyznając punkty kredytowe także dla tych części programu, które nie były do tej pory objęte porozumieniem z NLU, np. kursy drugiego języka obcego (niemieckiego czy francuskiego), prawa handlowego. To był dla mnie był szok – to rozwiązanie pozwala na uzyskanie pełnych 180 punktów kredytowych (liczonych metodą kwart) z naszego programu studiów. Po raz pierwszy w mojej działalności organizacyjnej spotkałem się z sytuacją, że to moi partnerzy byli śmielsi i odważniejsi niż ja – zaskoczenie było pełne, ale krótkotrwałe – zdołałem oprzytomnieć i przedstawiłem moim partnerom prośbę, aby zasadami porozumienia objąć nie tylko przyszłych studentów, ale także już studiujących i naszych absolwentów, zwracając uwagę na etyczną stronę takiego rozwiązania – przecież to szczególnie studenci z lat 1992–96 decydując się na studia w naszej szkole umożliwili nam osiągnięcie obecnej pozycji. I ta propozycja została zaakceptowana. Umówiliśmy się, że we wrześniu dr Ed Risinger przyjedzie na dalsze rozmowy do Nowego Sącza i że nieodwołalnie umowę przygotowujemy w wersji końcowej tuż przed listopadową konferencją, tak aby ją uroczystie podpisać 4 listopada 1999 r. Wracając do Polski „na skrzydłach” w rzeczywistości i w przenośni, obawiając się tylko czy moi najbliżsi współpracownicy, często mający uraz do NLU związany z kłopotami z przeszłości uwierzą w tą niesamowitą odmianę. Rzeczywiście z trudem uwierzono mi, stale podkreślając, że jeszcze wszystko może się wywrócić, że diabeł tkwi w szczegółach. Dla bezpieczeństwa zdecydowaliśmy w gronie ścisłego kierownictwa szkoły, że informacja o treści nowego porozumienia zostanie poufna aż do 4 listopada. Później była dwudniowa wizyta Eda Risingera (9–10 wrzesień) w Nowym Sączu i rozmowy uściślające zasady poddania wspólnego programu w amerykańskim stowarzyszeniu akredytacyjnym NCA oraz pokonanie ostatecznej bariery – warunków finansowych. I znowu szok. Ed stwierdził, że roczny koszt realizacji przez NLU nadzoru akademickiego i koszt uwzględnionych działań administracyjnych z wydawaniem dyplomów będzie oscylował wokół 100 tys. USD – kwoty, która umożliwiła utrzymanie dotychczasowego czesnego, a wymagała tylko zwiększenia kwoty akredytacyjnej ze 150 USD do 300 USD płaconej przez każdego studenta. W tym momencie już nawet najwięksi sceptycy wśród moich najbliższych współpracowników uwierzyli w nową umowę. Uznaliśmy, że można już poinformować pracowników akademickich o nowej umowie i zrobiłem to 29 września podczas dorocznego spotkania fakulty, tuż przed inauguracją nowego roku akademickiego, prosząc tylko o utrzymaniu tej wiadomości w tajemnicy przed studentami – chcieliśmy zrobić im niespodziankę informując ich tuż przed podpisaniem umowy. Do Chicago polecili-

Listopad 1999 – Chicago, siedziba główna NLU – podpisanie umowy o akredytacji sąddeckich programów studiów w NCA. Na zdjęciu dr Curtis Mac Cray i rektor WSB Krzysztof Pawłowski; powyżej Björn Grünewald

śmy 30 października w bardzo mocnym składzie: dziekani Jan Malczak, Andrzej Gwiżdż, Wojciech Wdowiak, prof. Piotr Naimski, dyrektor Tadeusz Węgrzyński i Krzysztof Głuc. Na „gospodarstwie” w Nowym Sączu został tylko prorektor Blair Kolasa i dziekan Marek Capiński. Tuż przed wyjazdem posłałem do NLU propozycję rozszerzenia umowy – od 1 października rozpoczęliśmy także studia na nowym kierunku Informatyka – spróbujmy poddać ten program akredytacji w NCA! Trzy dni całonocnych rozmów zakończyły się pełnym sukcesem – wspólnie poddajemy procesowi akredytacji dwa programy licencjackie na kierunkach Zarządzanie i Marketing oraz Informatyka, a NLU stara się o możliwość uzyskania akredytacji i oferowania w Nowym Sączu także swojego programu studiów MBA. Umowa jest podpisana na 10 lat i opłata roczna za obydwie programy licencjackie wynosi przez 5 kolejnych lat tylko 100 tys. USD. W swoim kalendarzu zapisałem pod datą 3.10.99 r. słowo: „Triumpf!”. To rzeczywiście jest triumf – szczególnie dla dwóch ludzi – dra Eda Risingera i Krzysztofa Pawłowskiego – bo przecież umowa z 4.11.99 r. realizuje w praktycznym wymiarze nasze szalone plany i marzycielską wizję z 1992 r., dlatego w preambule nowej umowy znalazło się mocne nawiązanie do tej pierwszej umowy.

Umowę podpisaliśmy następnego dnia 4 listopada 1999 r. na zakończenie wspólnie z NLU organizowanej międzynarodowej konferencji dla uczczenia 10. rocznicy odzyskania niepodległości przez Polskę nazwanej: „Możliwości, ryzyko i nagrody – 1989–1999 – dziesięć lat transformacji w Polsce”. Konferencja była też uroczystym otwarciem nowej siedziby NLU w centrum Chicago na Michigan Av. Udało nam się zaprosić znakomitych wykładowców, by wymienić tylko Jana Nowaka–Jeziorańskiego, Jana Krzysztofa Bieleckiego i ambasadora Daniela Frieda. Teraz czeka nas wielomiesięczna wspólna procedura akredytacyjna i później jako jedyna polska uczelnia za jeden program studiów wręczać będziemy dwa dyplomy i dwa tytuły zawodowe – polski – licencjata i amerykański – bakalarza, i to na obu kierunkach studiów oferowanych w Nowym Sączu. Wspólnie zaoferujemy także dwuletnie studia MBA grupom menedżerów z dużych firm – prawdopodobnie pierwszą grupą będzie zespół menedżerów Optimusa S.A.

Nagroda „Pro Publico Bono” dla WSB–NLU

Zwycięstwo WSB–NLU w pierwszym Konkursie Na Inicjatywę Obywatelską Dzieśięciolecia „Pro Publico Bono” była niezwykłym uwieńczeniem roku 1999. Odbierałem nagrodę 11 listopada 1999 r. z rąk Premiera RP Jerzego Buzka i honorowego przewodniczącego kapituły Jana Nowaka–Jeziorańskiego w Teatrze Słowackiego w Krakowie podczas specjalnej uroczystości będącej częścią obchodów Święta Niepodległości. Miałem 10 biletów. Obok najbliższych współpracowników oraz żony i córki zaprosiłem przewodniczącą Samorządu Studenckiego Joannę Nykiś oraz prezesa Stowarzyszenia Absolwentów Jacka Powalkę. Uważałem, że ta nagroda, będąca w jakiejś mierze uhonorowaniem mojej działalności publicznej w ostatnich 10 latach, powinna być dedykowana studentom – to przecież dla nich stworzyliśmy WSB–NLU.

Pomysł Konkursu powstał w Kancelarii Premiera, jako dorocznego konkursu promującego i nagradzającego najciekawsze inicjatywy obywatelskie organizacji pozarządowych działających w różnorodnych obszarach i wzmacniającego postawy obywatelskie w społeczeństwie. Konkurs miał być częścią obchodów 10. rocznicy wyborów parlamentarnych i utworzenie pierwszego niekomunistycznego rządu w 1989 r. Dlatego też pierwszy Konkurs obejmował inicjatywy zrealizowane w pierwszej dekadzie III Rzeczypospolitej. Naszą szkołę do Konkursu zgłosiła Polsko–Amerykańska Izba Gospodarcza w Chicago, grupująca głównie przedsiębiorców polskiego pochodzenia posiadających firmy w Illinois. Do Konkursu zgłoszono ogółem 141 inicjatyw. Premier Jerzy Buzek powołał siedmioosobową kapitułę, która pracowała pod przewodnictwem prof. Andrzeja Zolla, w jej skład wchodził: Agnieszka Bogucka (doradca premiera), Henryk Mikołaj Górecki – słynny kompozytor, Rafał Matyja, prof. Andrzej

**Rektor Krzysztof Pawłowski odbiera I nagrodę
w Konkursie „Pro publico bono”**

Stelmachowski ks. Jan Twardowski – poeta. Ostateczny werdykt kapituły był dla nas niezwykle korzystny – to WSB–NLU wraz z stowarzyszeniem katolickim „Przymierze Rodzin” wygrało Konkurs zajmując ex aequo pierwsze miejsce. Kapituła przyznała także 10 wyróżnień. Sama uroczystość była bardzo wzruszająca – szczególnie bardzo osobiste i emocjonalne wystąpienie Jana Nowaka–Jeźniorańskiego, wielkiego przyjaciela naszej uczelni.

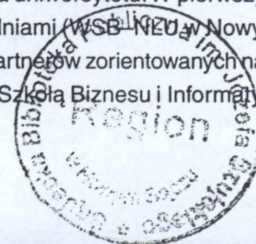
Nagroda „Pro Publico Bono” jest nie tylko wynagrodzeniem dla nas – zespołu założycieli, organizatorów i pracowników szkoły za to co do tej pory zrobiliśmy, tworząc i umacniając uczelnię, która po nas zostanie i służyć będzie Polakom, ale jest też wielkim wyzwaniem na przyszłość. Do pięknego dyplomu z odbitą oficjalną pieczęcią państwową dołączona była nagroda pieniężna w wysokości 50 tys. zł. Kapituła przyznając nam I miejsce, przedstawiła WSB–NLU jako wzorzec postaw obywatelskich i działających na rzecz dobra wspólnego, działających pozytywnie i etycznie. Ta Nagroda jest swoistym Testamentem, który zostawimy po sobie naszym następcom. Trudno mi o tym pisać chłodno i bez emocji. Wiele razy szczególnie w dwóch ostatnich latach, gdy szkoła osiągnęła widoczny już na zewnątrz poziom stabilizacji i stabilności finansowej, słyszałem od ważnych osób, o tym że WSB–NLU jest najmocniejszą w Polsce organizacją pozarządową (NGO), ale to nie to samo, co otrzymać dyplom zaczynający się od słów: „W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ”

Na drodze do uniwersytetu

Obecny wielki sukces szkoły nie może spowodować, że usiądziemy na laurach, zaczniemy tylko „konsumować” efekty dotychczasowej pracy. To byłby przecież początek końca. To co uważam za najpiękniejsze w mojej działalności organizatorskiej wynika z faktu, że szkoła wyższa nigdy nie osiąga doskonałości, zawsze jest organizmem, który można jeszcze udoskonalić. Obecne czasy powodują, że nawet najlepsze i najbardziej szacowne uniwersytety muszą się coraz szybciej dostosowywać do nowych wyzwań, gdyż jeśli tego nie zrobią to mogą zniknąć. Jest to dobry czas do najbardziej „szalonych” inicjatyw. Naturalnym, kolejnym etapem rozwoju szkoły wyższej jest poszerzenie jej oferty edukacyjnej i wzrost poziomu jej programów dydaktycznych i prowadzonych w niej badań, a to w sposób oczywisty prowadzi w stronę pełnego uniwersytetu. Dla mnie, od 1996 r., jest to największe wyzwanie – stworzenie pierwszego w Polsce elitarnego uniwersytetu położonego poza dużymi miastami, wyraźnie nastawionego na kształcenie przyszłych super elit, liderów czasów przyszłych.

Pierwszą konkretną, ale nieudaną próbą uruchomienia mechanizmów, które powinny w przyszłości doprowadzić do utworzenia umownie uniwersytetu sądeckiego podjąłem w 1998 r. Była to propozycja przedłożona Ministrowi Edukacji Narodowej, polegająca na przejściu przez WSB–NLU dwóch działających w Nowym Sączu szkół pomaturalnych – kolegiów nauczycielskich – i umieszczenie w szkole poprzez system zleceń rządowych studiów nieodpłatnych na określonych przez MEN kierunkach studiów. Projekt był realny i dzięki zsumowaniu prywatnej przedsiębiorczości i efektywności ze środkami z budżetu państwa oraz wsparciu rozwoju uczelni przez władze lokalne mógł doprowadzić w ciągu 15–20 lat do przekształcenia WSB–NLU w uniwersytet prywatny, ale wspierany przez państwo. Niestety, minister Mirosław Handke projekt odrzucił i zdecydował się na utworzenie na bazie dwóch kolegiów Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej.

W kilka miesięcy później podczas rozmowy z prof. Jerzym Woźnickim, rektorem Politechniki Warszawskiej, a od czerwca 1999 r. także przewodniczącym Konferencji Akademickich Szkół Polskich, uprzytomniłem sobie, że istnieje jeszcze jedna droga prowadząca do zdobycia przez WSB–NLU pozycji uniwersyteckich. Jest to droga przez konsolidację kilku niepaństwowych uczelni, które łącząc swoje zasoby, kadre naukowo–dydaktyczną łatwiej mogą spełnić ustawowe warunki niezbędne do zdobycia miana uniwersytetu. W pierwszych miesiącach 1999 r. zarządzając przeciw dwoma uczelniami (WSB–NLU w Nowym Sączu i WSB w Tarnowie) poszukałem jeszcze dwóch partnerów zorientowanych na jakość kształcenia i 19 kwietnia wspólnie z Bielską Wyższą Szkołą Biznesu i Informatyki oraz Wyższą Szkołą Zarządzania i Bankowości

z Krakowa podpisałmy w Warszawie umowę o utworzeniu pierwszego związku uczelni niepaństwowych (obie uczelnie – bielska i krakowska mają podobną jak WSB–NLU akredytację SEM FORUM dla programu biznesowego). Później dołączyła do nas niezwykła uczelnia artystyczna z Poznania – Wyższa Szkoła Sztuki Stosowanej Schola Posnaniensis. Może wspólnie rozszerzymy obecny związek jeszcze o jedną lub dwie uczelnie. Zaczynamy obecnie proces prowadzący w przyszłości w stronę uniwersytetu – proces trudny, bo nikt przed nami go nie przechodził, a formy organizacyjne i założycielskie poszczególnych szkół są różne.

Studenci

Rok 1999 to także rok dużych, największych do tego momentu sukcesów naszych studentów, i to sukcesów dobrze świadczących o programie studiów i naszych umiejętnościach dydaktycznych.

Kolejne reprezentacje studentów przyzwyczyły już nas do tego, że w Konkursie Przedsiębiorczości i Market Place zajmują czołowe miejsca, ale tak wyraźnych zwycięstw jak w 1999 r. jeszcze nie było.

9 maja 1999 dwa nasze zespoły wygrały międzynarodowe zawody internetowe Market Place organizowane przez prof. Ernesta Cadotte'a z Uniwersytetu Tennessee w Knoxville. Warto zapisać nazwiska naszych zwycięzców (w każdej drużynie pierwsze nazwisko to nazwisko kapitana):

- Jakub Kałamarski, Arkadiusz Jaworski, Marek Rawicki, Krzysztof Stanisław;
- Przemysław Baszyński, Agnieszka Schmidt, Daniel Bobryk, Marcin Ruczyński.

Wyróżnienie w konkursie uzyskała jeszcze dwuosobowa drużyna Przemysław Remi i Konrad Kończewski.

Na koniec 1999 r. prof. Cadotte zorganizował nowe rozgrywki przygotowując bardziej jeszcze zaawansowaną wersję Market Place. I znowu zwyciężyła nasza reprezentacja i to w gronie bardzo prestiżowych uniwersytetów amerykańskich i europejskich (m.in. University of Wisconsin Eau Claire i Erasmus University – Rotterdam). Trójka zwycięzców rozgrywek kwietniowo–majowych (rozgrywki trwają 9 tygodni) Marek Rawicki, Przemysław Remi, Krzysztof Stanisław, dobierając sobie dwóch kolegów Sebastiana Filka i Michała Jobskiego rozniosła drużyny startujące w konkursie. Market Place jest skomplikowaną symulacją działalności marketingowej opracowaną na potrzeby treningu menedżerów. W konkursach internetowych Market Place startowali studenci III i IV roku studiów! To dobrze rokuje na przyszłość i dobrze świadczy o kształcącej ich uczelni. W tym miejscu należy wymienić nazwisko asystenta mgra Witolda

Wilka niestrudzonego propagatora gry Market Place, który co roku przygotowuje do zawodów kolejne grupy naszych studentów i widać, że z dobrym efektem.

Reprezentacja naszych studentów w składzie: Anita Drobek, Magdalena Stefańska, Igor Karliński, Robert Samaruk, Piotr Walenczak zwyciężyła w najbardziej prestiżowym polskim Konkursie Przedsiębiorczości organizowanym od kilku lat przez Fundację Edukacyjną Przedsiębiorczości. W tym konkursie w ostatnich trzech latach zawsze dochodziliśmy do finału, w 1997 przegrywając z AE Kraków, w 1998 zajmując ex aequo II miejsce wspólnie z Uniwersytetem Toruńskim (I miejsca nie przyznano). W 1999 WSB–NLU zajęła I miejsce. Ta seria pokazuje, że nie ma przypadku, bo przecież co roku startowali inni studenci. I znowu za tymi sukcesami kryje się osoba asystenta mgra Jacka Garnarczyka, przygotowującego co roku drużynę do konkursu (członkowie drużyny dobierani są spośród osób najlepiej wypadających na ćwiczeniach prowadzonych przez J. Garnarczyka).

Trzeba wreszcie wspomnieć o niezwyklej konferencji przygotowanej przez dwie studentki Magdalenę Polak i Annę Luks, nazwanej „Media Galaxy”, która odbyła się w szkole w dniach 5–7 marca 1999 r. Kilka miesięcy wcześniej Magda i Ania przyszły do rektora prosząc o zgodę na organizację konferencji. Powiedziałem: – dobrze, ale bez obciążenia szkoły wydatkami i same zaprosić wykładowców. – Ode mnie dostały tylko wizytówki potencjalnych speakerów. Dobierając sobie kolegów do pomocy przeprowadziły konferencję, w której wzięło udział ponad 450 studentów płacących opłatę konferencyjną, a wśród wykładowców (żaden z nich nie wziął honorariów) byli Waldemar Dubaniewski (KRR i TV), Grzegorz Miecugow (TVN), Antoni Styrzczula (Radio dla Ciebie), Piotr Czarnowski (First PR). Są takie momenty, które zapadają w pamięć. Dla mnie kolejnym potwierdzeniem, że warto było stworzyć WSB–NLU było niedzielne popołudnie 7 marca, gdy kilkuset studentów słuchało trudnego wykładu dr Ewy Nowińskiej o etyce mediów.

W 1999 r. po raz pierwszy doroczny zjazd absolwentów organizowaliśmy w Nowym Sączu (poprzednie dwa odbyły się w Warszawie). Od tego roku zjazd zawsze będzie połączony z uroczystością graduacji nowych absolwentów studiów licencjackich. Zastanawialiśmy się ilu absolwentów z poprzednich lat zdecyduje się przyjechać do Nowego Sącza. Rzeczywistość przeszła oczekiwania. Było ich aż 350 wraz z nowymi absolwentami wypełnili podczas Balu Absolwenta największy sądecki klub – Scream Club – do ostatniego miejsca. W dniu graduacji, tj. 25 września, uroczystości odsłonięciem niezwyklej pomnik – nazwany Pomnikiem Absolwenta – pełne wymowy dzieło rzeźbiarza Andrzeja Pasonia.

Pisząc o sukcesach studentów warto wspomnieć o Karolinie Moczarskiej – absolwentce z 1998, która rok akademicki 1998/1999 spędziła w Chicago studiując na NLU, uzyskując tam tytuł bakałarza. Obecnie studiuje stosunki międzynarodowe na jednym z najbardziej prestiżowych uniwersytetów świata Columbia University.

Rankingi, wyróżnienia, wydarzenia, pieniądze

Rok 1999 to rok kolejnych sukcesów rankingowych. Wszyscy się już do tego przyzwyczaili i zaczyna to dla osób ze środowisk akademickich i gospodarczych być oczywiste, że WSB–NLU wygrywa. Bardzo to mnie martwi, bo konkurencja jest coraz silniejsza i liczniejsza i coraz więcej uczelni „depcze nam po piętach” przyjmując nasze wzory, próbując uzyskać własne przewagi konkurencyjne, Jest więc coraz trudniej. W 1999 r. straciliśmy I miejsce w rankingu „Wprost” w kategorii uczelni biznesowych na rzecz WSzPiZ im. L. Koźmińskiego, a w kategorii: Gdzie studiować biznes, na rzecz SGH; straciliśmy, mimo że uzyskaliśmy więcej punktów niż w 1998 r. Utrzymaaliśmy pozycję w kategorii szkół z poziomem międzynarodowym. Dla równowagi odzyskaliśmy I miejsce w rankingu miesięcznika „Home and Market”, wygrywając wyraźnie z innymi uczelniami. Niezwykle wysoko cenię sobie zdobycie pierwszego miejsca w po raz pierwszy przeprowadzonym rankingu przez miesięcznik „Businessman Magazine”. W kategorii studiów licencjackich wygraliśmy (30,3 pkt.) zdecydowanie wyprzedzając rywali (szkołę prof. A. Koźmińskiego – 21,2 pkt. i SGH – 18,2 pkt.) i ten sukces jest tym ważniejszy, że redakcja rozesała ankietę do kilkuset firm i w 60% to opinia firm zadecydowała o wynikach rankingu (pozostałe 25% punktów to opinia studentów oraz szkół rywali, a 15% to punkty przyznawane przez komisję konkursową). Tak więc ranking ten jest niemal całkowicie rankingiem rynkowym i dlatego to bezapelacyjne zwycięstwo tak bardzo cieszy. Można się „pobawić” rankingami uznając, że każdy z nich dodaje nowy (często uzupełniający) element oceny i dopiero średnia ze wszystkich rankingów ma wartość bezwzględna. Gdyby wziąć pod uwagę wszystkie pięć kategorii w trzech rankingach („Wprost”, „Home nad Market”, „Businessman Magazine”) i przyznawać punkty za miejsce w pierwszej dziesiątce od 10 do 1, to wśród uczelni niepaństwowych dominują dwie: WSB–NLU oraz WSzPiZ im. L. Koźmińskiego (odpowiednio 45,5, i 45,0 pkt.), wyprzedzając pozostałe uczelnie o ponad 20 punktów.

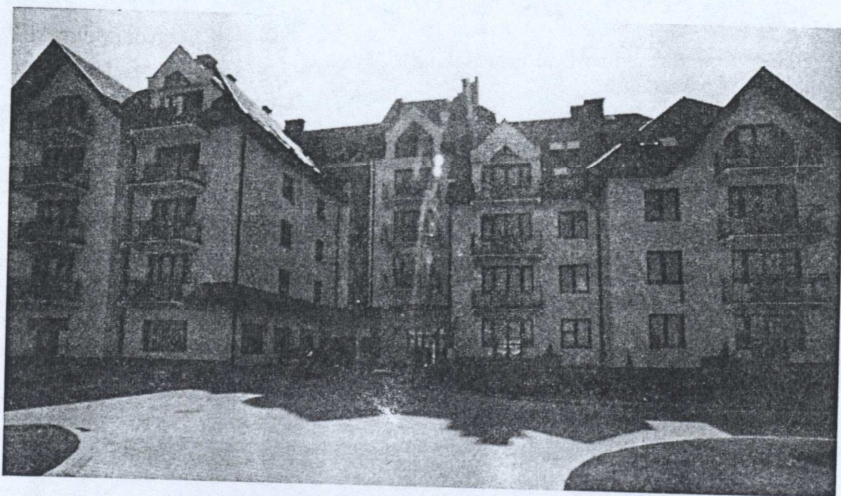
Dużym sukcesem było przyznanie naszej uczelni wyróżnienia przez Polsko–Amerykański Fundusz Przedsiębiorczości z okazji 10 lat jego działalności. Otrzymały wyróżnienie trzy szkoły – obok naszej także WSzPiZ im. L. Koźmińskiego i Wyższa Szkoła Bankowa z Poznania.

Swoistym wyróżnieniem było zaproszenie WSB–NLU jako jedyne partnera akademickiego do współpracy w rozwoju fundacji utworzonej przez Episkopat Kościoła Katolickiego dla wprowadzenia internetu do działalności kościelnej. Pozostałymi partnerami Fundacji „Opoka” są Optimus SA i PKO SA, a głównymi sponsorami Microsoft i Mercedes Benz.

Dużym sukcesem 1999 r. było nawiązanie bliskiej współpracy z Optimusem SA. Te dwie marki: Optimus i WSB–NLU, na pewno stały się symbolem Nowego Sącza lat 90., jednak nie doszło między naszymi instytucjami do współpracy aż do jesieni 1999 r. Nie było na pewno wzajemnej niechęci. Z Romanem Kluską – twórcą i współwłaścicielem Optimusa – utrzymywałem przyjazne kontakty na samym początku naszej działalności. Chyba w 1993 r. Optimus podarował nam połowę pracowni komputerowej (wówczas było to dla nas wielka pomoc), nie udało się jednak znaleźć obszarów współdziałania. Oferta współpracy przyszła w okresie, w którym Optimus SA rozpoczął restrukturyzację i proces transformacji w przedsiębiorstwo wiedzy. Szkoła stała się w tym momencie naturalnym partnerem tej firmy. Optimus SA objął opieką programową nowy kierunek – Informatykę, a szkoła w 2000 r. rozpocznie specjalne studia MBA (z dyplomem NLU) dla trzydziestoosobowej grupy menedżerów Optimusa. Do spektakularnego „wejścia” firmy do szkoły doszło podczas konferencji zorganizowanej dla uczczenia naszych sukcesów 16 listopada 1999 r.: „Gospodarka przyszłości a media”, podczas której wystąpili prezes Roman Kluska i przewodniczący Rady Nadzorczej Optimus SA Jerzy Kalinowski.

Ważnym wydarzeniem była konferencja polityczna zorganizowana przez szkołę dla uczczenia 10. rocznicy wyborów parlamentarnych z 1989 r. odbytej pod hasłem: „Polska droga do wolności”. Podczas tej konferencji ambasador USA w Polsce Daniel Fried otrzymał jako pierwszy Medal Wdzięczności WSB–NLU przyznany nie za pomoc okazaną szkole, ale za zasługi polityczne, jego działalność na rzecz członkostwa Polski w NATO. Podczas tej konferencji jedną z sal wykładowych nazwaliśmy imieniem Mirosława Dzielskiego – fizyka i filozofa, jednego z pierwszych w Polsce „proroków” i piewców kapitalizmu, twórcy Krakowskiego Towarzystwa Przemysłowego.

W roku 1999 dokonaliśmy dużego postępu w procesie materialnego stabilizowania szkoły. Uczelnia zakupiła od syndyka masy upadłościowej działkę budowlaną wraz z rozpoczętą budową domu wielorodzinnego z przeznaczeniem na pierwszy akademik. Po mojej dwuletniej działalności lobbingsowej, 14 maja 1999 r. szkoła otrzymała grant od Fundacji Współpracy Polsko–Niemieckiej (najwyższy w dotychczasowej historii uczelni) w wysokości 1 mln DM z przeznaczeniem na budowę akademika. Część tego grantu (1,5 mln zł) WSB–NLU będzie „spłacać” symbolicznie, przyznając przez 7

Nowy akademik WSB–NLU przy ul. Barbackiego

lat 5 stypendiów rocznie dla młodzieży z niezamożnych rodzin pochodzących ze wsi i małych miast. Akademik na ponad 100 miejsc oraz hotel profesorski z 27 małymi mieszkaniami powstały w lipcu 2000 r. Dzięki pomocy i aktywnemu zaangażowaniu się Zarządu Województwa Małopolskiego, a szczególnie wicemarszałka Janusza Sepiōła, uczelnia otrzymała z Urzędu Kultury Fizycznej i Turystyki grant w wysokości 1,2 mln zł na pokrycie 1/3 kosztów inwestycji ośrodka sportowego na terenie uczelni przy ul. Zielonej. Całą inwestycję, tzn. dokończenie budowy fitness-clubu, dwóch kortów tenisowych, boisk do piłki ręcznej, koszykówki i siatkówki, wykonaliśmy w 2000 r.

W 1999 r. odkupiliśmy też na atrakcyjnych warunkach (tylko 726 tys. zł) budynek A od Krajowej Izby Gospodarczej. Dzięki temu wszystkie obiekty za Zielonej są własnością WSB–NLU.

9 grudnia 1999 r. po zainstalowaniu wspianego daru NLU – sprzętu telekonferencyjnego – połączyliśmy się z NLU. Jakość obrazu pozwala na prowadzenie normalnych zajęć i seminariów bezpośrednio z naszymi partnerami w USA.

Rok 1999 przyniósł wzrost zainteresowania zagranicznych środowisk akademickich i gospodarczych naszą uczelnią. Mieliśmy przyjemność prezentować naszą uczelnię kilkunastoosobowym delegacjom rektorów z Konferencji Rektorów Uczelni Holenderskich, gościliśmy rektorów uczelni biznesowych z Ukrainy, prezentowaliśmy szkołę promotorom programów Leonardo da Vinci realizowanych w państwach UE, wreszcie grupie europejskich absolwentów wydziału prawa słynnego Columbia University. Waż-

nym wydarzeniem roku 1999 była zorganizowana po raz pierwszy przez WSB–NLU konferencja szkoleniowa dla dyrektorów liceów ogólnokształcących z terenu całego kraju. W dniach 12–14 marca w Krynicy a także w szkole ponad 120 dyrektorów uczestniczyło w wykładach.

Nagrody, nominacje i wyróżnienia

Zaczął się w maju od niezwykle prestiżowego artykułu zamieszczonego w dodatku z rankingiem szkół wyższych „Wprost” zatytułowanego *Superliga rektorów*, opisującego działalność trzech rektorów: Janiny Józwiak (SGH), Andrzeja Koźmińskiego (WSzPiZ) i Krzysztofa Pawłowskiego.

Później 11 czerwca odbierałem doroczną nagrodę Krakowskiej Izby Przemysłowo–Handlowej „Krakowskiego Dukata”, jako jedyny otrzymując nagrodę w kategorii Kreator Przedsiębiorczości (Krakowska Izba Przemysłowa po raz pierwszy przyznawała nagrody dla osób pracujących na terenie województwa małopolskiego).

13 sierpnia otrzymałem (chyba) najbardziej prestiżową nominację mojego życia – nominację na jednego z czterech polskich członków Rady Dyrektorów (Rady Nadzorczej) Polsko–Amerykańskiej Fundacji Wolności. Ta Fundacja powstała w 1999 r. z przekształcenia likwidowanego przez władze amerykańskie Polsko–Amerykańskiego Funduszu Przedsiębiorczości i zarządzać będzie w przyszłości ogromną kwotą blisko 200 mln USD, a więc stanie się największą Fundacją działającą w Polsce. O tym, że moja kandydatura jest rozważana dowiedziałem się w czerwcu 1999 r. Uważałem tę sprawę za tak nierealną, że całkowicie ją utajniłem (wiedziały o niej tylko żona i córka). Pozycja członka Rady Dyrektorów jest tak prestiżowa i zapewnia taką pozycję, że byłem przekonany, że członkami Rady zostaną ostatecznie przedstawiciele największych ugrupowań politycznych w Polsce. Uwierzyłem w nominację dopiero po rozmowie telefonicznej z prof. Zbigniewem Brzezińskim, także członkiem Rady, oraz po otrzymaniu pisemnej nominacji podpisanej przez dotychczasowego szefa PA Funduszu Przedsiębiorczości Johna Birkelunda. Pozostałymi polskimi członkami Rady są profesorowie: Aleksander Koj i Marek Belka oraz dr Michał Boni. Prof. Zbigniew Brzeziński powiedział mi, że o mojej nominacji przesądziła coraz powszechniejsza w amerykańskich środowiskach politycznych zajmujących się Polską opinia, że jestem osobą, która staje się symbolem sukcesu polskiego lat 90. Z tą nominacją związana będzie ciężka praca i wiele kłopotów, ale takie wyróżnienie ze strony władz amerykańskich jest niezwykle budujące.

19 września 1999 r. znalazłem się na liście „Wprost” – „20 kreatorów optymizmu w Polsce” (m.in. wraz z Lechem Wałęsą, Leszkiem Balcerowiczem, Aleksandrem Kwa-

śniewskim, Jerzym Buzkiem, Hanną Gronkiewicz-Waltz, ale i Jerzym Owsakiem, Krzysztofem Hołowczycem i Cezarym Pazurą).

W II połowie września otrzymałem nominację premiera Jerzego Buzka na członka Narodowej Rady Integracji Europejskiej liczącej 42 osoby.

11 listopada 1999 r. odbierając z rąk Premiera RP nagrodę „Pro Publico Bono” dla naszej szkoły, usłyszałem z ust Jana Nowaka-Jeziorańskiego, człowieka będącego jednym z kilku już tylko niekwestionowanych polskich autorytetów, słowa wygłoszone publicznie wobec pełnej sali, w której zasiadało wielu członków polskiego rządu, hierarchów Kościoła Katolickiego i innych ważnych osobistości, słowa które pozostaną dla mnie największą, bardzo osobistą nagrodą w moim życiu – iż Krzysztof Pawłowski jest współczesnym bohaterem pracy organicznej a zarazem romantykiem.

Wystąpienie Jana Nowaka-Jeziorańskiego było niezwykle emocjonalne, poruszające i stanowić będzie dla mnie zawsze swoiste „paliwo”, które pozwalać mi będzie wytrzymywać stresy i kłopoty stanowiące przecież dużą część pracy.

Końcówka roku to następne wyróżnienia – w rankingu „Wprost” nazwanym „Liderzy przyszłości – 25 wpływowych Polaków” – znalazłem się w tej grupie, jako osoba, która ma pomysł na szkołę przyszłości i potrafi go zrealizować. Wśród tych 25 osób byli wraz ze mną: L. Balcerowicz, H. Gronkiewicz-Waltz, ale i K. Zimmerman, arcybiskup Józef Życiński, Joanna Ochojska, Marek Kempski, Paweł Piskorski. Było także jeszcze wyróżnienie „Życia” – Człowiek Roku 1999 (wraz z Andrzejem Wajdą i Emilem Wąsaczem).

Stałem się osobą „modną”, zapraszaną na konferencje, pupilkim polskich mediów (by wymienić tylko dużą audycję w 2. programie TV, teksty w miesięczniku „Sukces”, wywiady w „Forum Podatkowym”, ale i w „Życiu Duchowym” miesięczniku oo. Jezuitów.

- 6 stycznia 2000 – „Sylwester Bis” organizowany przez samorząd studencki; w imprezie uczestniczyło 500 osób.
- 24 stycznia 2000, Zakopane – zaawansowane rozmowy na temat tworzenia filii WSB-NLU w Zakopanem, spotkanie z Radą Miasta.
- 26 stycznia 2000 – Galeria Porczyńskich w Warszawie. Rektor odbiera nagrodę „Człowiek Roku 1999 r.”, ufundowaną przez „Dziennik Życie” (wraz z Andrzejem Wajdą i Ministrem Emilem Wąsaczem).

- 5 lutego 2000 – rozpoczęcie studiów MBA przez 34-osobową grupę menedżerów Optimusa S.A.
- 18–19 lutego 2000 – Konferencja Rektorów Uczelni Niepaństwowych.
- 24–26 lutego 2000, Krynica – II Konferencja Dyrektorów Szkół Średnich organizowana przez WSB-NLU.
- 17 marca 2000, Tarnów – decyzja o utworzeniu Stowarzyszenia na Rzecz Jakości Kształcenia „Stars”.
- 21 marca 2000 – podpisanie umowy o współpracy z Optimusem S.A.
- 23–24 marca 2000 – pierwsza konferencja dla uczniów IV klas liceów: „Informatyka i biznes”.
- 28 marca 2000 – student WSB-NLU Tomasz Kobus wygrywa wybory do AIESEC-International (jako pierwszy Polak w historii AIESEC).
- 6 kwietnia 2000 – Konferencja „NEXT” AIESEC – Polska z udziałem 200 osób w WSB-NLU.
- 7–9 kwietnia 2000 – wielka studencka konferencja w WSB-NLU: „MENOS – Drzwi do Twojej kariery” – 500 uczestników.
- 13 kwietnia 2000 – II miejsce WSB-NLU w rankingu „Perspektyw” i „Home and Market”.
- 2 maja 2000 – zwycięstwo WSB-NLU w rankingu „Wprost”.
- 5–6 maja 2000, Tarnów – konferencja studencka: „Uniwersytet naszych marzeń” – uroczyste utworzenie Stowarzyszenia „Stars”.
- 9 maja 2000 – spotkanie Andrzeja Wajdy ze studentami.
- 11 maja 2000, Warszawa – spotkanie absolwentów WSB-NLU w Business Centre Club (BCC), wykład Roberta Farisa.
- 12–13 maja 2000 – juwenalia studenckie „Youve 2000” wizyta w szkole prezydenta NLU dr Curtisa Mc Craya i wręczenie prezydentowi Medalu Wdzięczności.
- 13 maja 2000 – posiedzenie Rady Dyrektorów Sądecko-Podhalańskiej – National-Louis University Fundacji Edukacji, wybór rektora Krzysztofa Pawłowskiego na kadencję 2000–2007.

- 23 maja 2000 – Konferencja „Dziedzictwo Radia Wolna Europa”, wizyta w szkole Jana Nowaka–Jeźniorańskiego.
- 26 maja 2000, Warszawa – rektor Krzysztof Pawłowski otrzymuje roczną nagrodę Fundacji Kronenberga: „Przedsiębiorczość dla rozwoju społeczności”.
- 9 czerwca 2000, Łódź – wygrana reprezentacji studentów WSB–NLU (Agnieszka Szmidt, Łukasz Łoboda, Marcin Morgol, Marek Rawicki) w Konkursie Przedsiębiorczości organizowanym przez Fundację Edukacji Przedsiębiorczości.
- 17 czerwca 2000, Chicago – wręczenie doktoratu „Honoris Causa” National-Louis University rektorowi Krzysztofowi Pawłowskiemu.
- 18 września 2000, Warszawa – Krzysztof Pawłowski otrzymuje wraz z Leszkiem Balcerowiczem, Hanną Gronkiewicz–Waltz i W. Rozłuckim nagrody „Businessman Magazine” w Konkursie „Lider Dziesięciolecia”.
- 28 września 2000 – I spotkanie z pracownikami dydaktycznymi WSB–NLU, poprzedzające nowy rok akademicki „Faculty meeting”.
- 29 września 2000 – uroczysta inauguracja roku akademickiego. Wykład inauguracyjny Jana Krzysztofa Bieleckiego, graduacja pierwszych absolwentów studiów magisterskich; rok akademicki rozpoczyna ponad 3100 studentów i ponad 200 słuchaczy studiów podyplomowych i MBA. Uroczyste otwarcie nowego aka-

Obiekty rekreacyjno–sportowe WSB

demika, Medale Wdzięczności dla Andrzeja Grajewskiego i Jacka Rusieckiego z Fundacji Współpracy Polsko–Niemieckiej.

- 12 października 2000 – uroczyste otwarcie kompleksu sportowego WSB–NLU – Fitness– Clubu oraz zespołu boisk. Wręczenie Medalu Wdzięczności Januszowi Sepiołowi, Wicemarszałkowi Województwa Małopolskiego.
- 21 października 2000 – uroczysta graduacja, dyplomy i certyfikaty NLU odbiera 500 absolwentów.
- 24 listopada 2000, Kraków i 1 grudnia 2000, Warszawa – inauguracja studiów podyplomowych dla księży i sióstr zakonnych zajmujących się sprawami gospodarczymi Kościoła Katolickiego (razem 170 osób).
- 24–25 listopada 2000 – obrady w WSB–NLU Polskiego Forum Akademicko–Gospodarczego: „Stan przygotowań do integracji europejskiej”; udział między innymi ministra Jana Kułakowskiego, ministra Jerzego Zdrady, ministra Waldemara Kuczynskiego.
- 14 grudnia 2000, Warszawa, Business Centre Club (BCC) – uroczysta inauguracja Fundacji Przyjaciół WSB–NLU. Do Rady Fundacji zaproszono: Władysława Bartoszewicza, Andrzeja Białasa, Jana Krzysztofa Bieleckiego, Henrykę Bochniarz, Izabelę Dzieduszycką, Marka Goliszewskiego, Roberta Korzeniowskiego, Zbigniewa Niemczyckiego, Jana Nowaka–Jeźniorańskiego, Janinę Ochojską, Kazimierza Pazgana, Krzysztofa Piesiewicza, Bogdana Puksztę, Andrzeja Rottermunda, ks. biskupa Wiktora Skworca, Andrzeja Stelmachowskiego, Bogdana Tomaszewskiego, Andrzeja Wajdę, Jacka Woźniakowskiego, Andrzeja Zolla
- 15 grudnia 2000 – graduacja absolwentów studiów zaocznych – 190 osób.
- 5 stycznia 2001 – pierwsze obrady Seminarium „Ku Akademii”: referują prof. Jerzy Mikułowski–Pomorski (przewodniczący seminarium) i prof. Aleksander Koj.
- 6 marca 2001 – Dni Izraela w WSB–NLU. Udział ambasadora Szewacha Weissa.
- 8–10 marca 2001 – konferencja uczniowska: „Informatyka i Biznes” – 120 osób.
- 12–13 marca 2001 – wizyta kierownictwa Dniepropietrowskiej Akademii Zarządzania i Biznesu.
- 16 marca 2001 – otwarcie pierwszej wystawy fotogramów studentów WSB–NLU działających w „Fotosekcie”, opiekun Jacek Świdzki, autorzy zdjęć: Marta Piskorek, Szymon Brodziak, Marcin Kozubski, Wojciech Stefanek, Dionizy Szczudło.

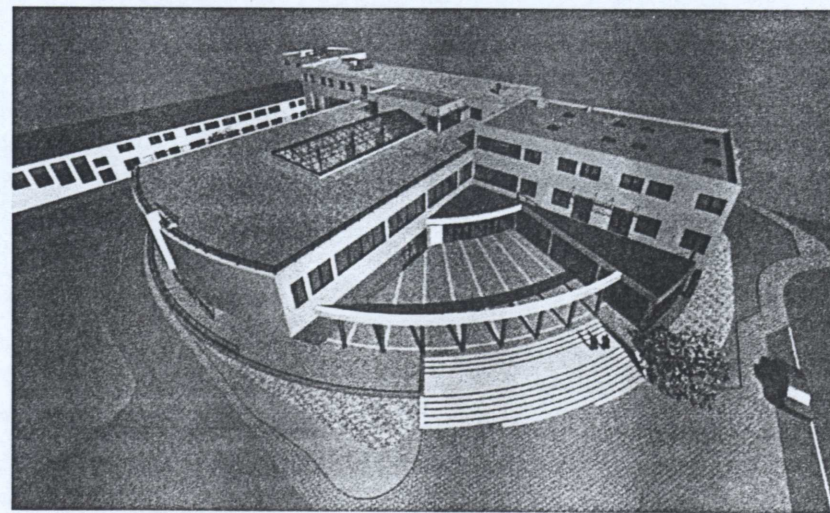
Nowa czytelnia studencka

- 30-31 marca 2001 – konferencja studencka: „Przedsiębiorczość w Internecie”.
- 9 kwietnia 2001 – w ogłoszonym rankingu „Perspektyw” i „Rzeczpospolitej” WSB-NLU zajmuje II miejsce.
- 11 kwietnia 2001 – decyzja Zarządu Województwa Małopolskiego o przyznaniu WSB-NLU kwoty 1,9 mln. zł na rozbudowę biblioteki w ramach Kontraktu Regionalnego.
- 20-21 kwietnia 2001 – Konferencja „Kreowanie Przedsiębiorczości wśród Młodzieży” – organizowana przez Rejonowy Urząd Pracy oraz samorząd studencki WSB-NLU.
- 26 kwietnia 2001 – zabawa studencka „Latina Party”.
- 27-29 kwietnia 2001 – udział reprezentacji studenckiej WSB-NLU w II Konwencji Stowarzyszenia „STARS” w Katowicach.
- 5 maja 2001 – seminarium w WSB-NLU absolwentów kursów IESE – Barcelona, wizyta prof. Carlosa Cavalle – dyrektora IESE.

- 8 maja 2001, Łódź – WSB-NLU otrzymuje dyplom honorowy na 10-lecie Fundacji Edukacji Przedsiębiorczości.
- 16 maja 2001, Warszawa – WSB-NLU otrzymuje Złoty Indeks „Wprost” za zwycięstwo w rankingu „Wprost” w kategorii: Gdzie studiować biznes.
- 23 maja 2001 – artykuł we „Wprost”: *Generacja XXL*. Wśród dziesięciu wymienionych przez „Wprost” liderów przyszłości, siedmiu ukończyło WSB-NLU: Joanna Cierpka, Monika Malczyk, Wojciech Melanowski, Jacek Powałka, Tomasz Stecyk, Tomasz Wohner, Adam Wnęk.
- 25 maja 2001 – seminarium studenckie: „Od płotki do grubej ryby” – udział w panelu: Andrzeja Kostarczyka, Michała Wojtczaka, Dariusza Lewandowkiego, K. Szczeńniaka.
- 9 czerwca 2001 – konferencja w WSB-NLU dla lekarzy: „Zarządzanie w służbie zdrowia”; graduacja absolwentów specjalistycznych studiów podyplomowych dla lekarzy.
- 20 czerwca 2001 – wybory w WSB-NLU prorektora ds. naukowych (prof. Marek Capiński), dziekana Wydziału Przedsiębiorczości i Zarządzania (prof. Jan Malczak), dziekana Wydziału Informatyki (prof. Marian Mrozek).
- 4 lipca 2001 – wizyta w WSB-NLU Premiera Turynii Bernharda Vogla – premier zasada „Drzewo Goethego” oraz funduje dwa stypendia dla studentów WSB-NLU (6 tys. DM).
- 6 lipca 2001 – początek budowy nowego obiektu (segmenty A i B).
- 3 września 2001 – uroczystość inauguracji zajęć w gimnazjum akademickim utworzonym przez WSB-NLU.
- 11-12 września 2001 – zjazd w WSB-NLU Polskiego Towarzystwa Matematycznego.
- Maj – wrzesień 2001 – rekordowa w historii szkoły rekrutacja, na wszystkie formy studiów zgłosiło się 1825 osób.
- 24 września 2001 – kolejny „Faculty meeting” w szkole.
- 24-26 września 2001 – konferencja zorganizowana przez Katedrę Zarządzania WSB-NLU: „Kapitał intelektualny w gospodarce – dylematy i wyzwania”.

- 27 września 2001 – uroczyste posiedzenie Rady Fundatorów Sądecko-Podhalańskiego Centrum Szkolenia w 10. rocznicę inauguracji działalności Pomaturalnej Szkoły Biznesu w Nawojowej. „Kolacja sentymalna” w pałacu Stadnickich dla najdłużej pracujących w WSB–NLU oraz pierwszych studentów.
- 28 września 2001 – uroczysta inauguracja roku akademickiego. Graducja 100 absolwentów studiów magisterskich. Wykład inauguracyjny prof. Macieja Grabskiego, prezesa Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej. Studiuje w WSB–NLU 3800 osób i około 200 słuchaczy studiów podyplomowych i MBA. Inauguracja nowych form studiów – SUM ze wspomaganiami (materiały dydaktyczne na krążkach CD) oraz studiów SUM internetowych „on-line”.
- 1 października 2001 – w WSB–NLU obowiązuje nowa struktura organizacyjna, nominacja dr Andrzeja Gwiżdża na prorektora ds. dydaktycznych, dr Andrzeja Bulzaka, dr Piotra Czarnieckiego, dr Macieja Ślusarka na prodziekanów ds. studenckich.
- 25 października 2001 – zabawa studencka „Totalna Balanga Inauguracyjna” (TBI).
- 27 października 2001 – uroczysta graducja absolwentów studiów stacjonarnych. Medal Wdzięczności dla Andrzeja Modrzejewskiego.
- 9 listopada 2001, Kijów – polsko-ukraińska konferencja na zakończenie projektu PAUCI, prezentacja książki opracowanej przez pracowników WSB–NLU *Przedsiębiorczość w Polskiej Transformacji*.
- 24 listopada 2001 – wręczenie WSB–NLU II Dyplomu Akredytacyjnego Stowarzyszenia Edukacji Menedżerskiej FORUM.
- 7 grudnia 2001 – uroczyste wręczenie świadectw ukończenia studiów podyplomowych dla księży i sióstr zakonnych.
- 10 grudnia 2001 – powołanie instytutów badawczych WSB–NLU:
 - Instytut Nauk o Zarządzaniu,
 - Instytut Nauk Matematycznych.
- 12 grudnia 2001 – otwarcie wystawy przygotowanej przez studentów z „Fotosekty” pt.: „Nieznane twarze znanych ludzi”.
- 14 grudnia 2001 – zwycięstwo reprezentacji WSB–NLU w konkursie internetowym: „Global Internet Market Place Completion” – Łukasz Lach, Tomasz Skowron, Paweł Wachnik, Arkadiusz Walenzik.

- 19 grudnia 2001 – „opłatek” zorganizowany przez AIESEC dla dzieci z domów dziecka.
- 25 stycznia 2002, Warszawa – Business Centre Club (BCC) – pierwsze seminarium naukowe organizowane przez WSB–NLU: „Odrabianie zaległości”, poświęcone sposobom zarządzania i finansowania nauki polskiej; przewodniczący seminarium prof. Maciej Grabski.
- 29 stycznia 2002 – Rada Miasta Nowego Sącza przyjęła zmiany w Planie Zagospodarowania Przestrzennego, likwidujące zapis o terenie przemysłowym, na działkach WSB–NLU przy ul. Zielonej 27.
- 2 lutego 2002 – graducja studentów studiów zaocznych, ponad 200 osób.
- 10 lutego 2002 – ukończenie budowy segmentów A i B, budynku C. Poświęcenie nowego budynku przez o. Kazimierza Ptaszkowskiego SJ.
- 18 lutego 2002 – początek zajęć drugiego semestru, uruchomienie nowych pracowni komputerowych w budynku C.
- 19 lutego 2002, Chicago – Konsulat Polski – uroczyste przyjęcie z okazji 10. rocznicy rozpoczęcia współpracy National-Louis University z Wyższą Szkołą Biznesu – National-Louis University.

Wizualizacja WSB

- 4 marca 2002 – uroczyste otwarcie nowej czytelnicy z udziałem Marszałka Województwa Małopolskiego Marka Nawary.
- 15 marca 2002, Warszawa – rozpoczęcie zajęć II programu studiów podyplomowych dla księży i sióstr zakonnych.
- 11–13 kwietnia 2002 – III Konferencja Uczniowska „Informatyka i biznes” – 120 uczestników.
- 8 maja 2002 – Uroczysta Sesja Rady Miasta Nowego Sącza z okazji 10. rocznicy utworzenia WSB–NLU. Wręczenie dyplomów MBA dla uczestników studiów MBA z Optimusa S.A. Otwarcie Centrum Komputerowego WSB–NLU.